

Grigorij Bostunič

**Pravda
o sionských
protokolech**

Z ruského originálu Григорий Бостунец, Правда о сионских протоколах,
Mitrovica 1921, přeložil © prof. dr. Břetislav Dejdar 1992

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Grigorij Bostunič

**Pravda
o sionských
protokolech**

Předmluva editora českého překladu

Bostuničova „Pravda o sionských protokolech“ je historickým pramenem (vyšla roku 1921 rusky v Srbsku), pramenem zajímavým hned z několika hledisek. Nejen, že přesvědčivě vyvrací pochybnosti o pravosti, tj. o původu „Protokolů sionských mudrců“, ale dokládá i realizaci v nich obsažených záměrů; v jeho době konkrétně vyvolání ruských revolucí roku 1905 a 1917 i krvavé občanské války.

Je také rovněž velkou zásluhou autora, že uchoval před zapomenutím velmi důležitý dokument „Referát soudruha Rappoport“, ukazující, že „cíl Židů při vši jejich přináležitosti k bolševikům zůstává nepochybně *především cílem čistě židovským!* A na celou revoluční masu, což vyplývá z uvedeného dokumentu, Židé pohlížejí jako na tupé stádo, které je určeno k tomu, aby předně a hlavně sloužilo židovským záměrům, jemu nepochopitelným“. – Z toho je pak také vysvětlitelná překvapující snadnost, s níž Židé demontovali v Evropě již nepotřebný vlastní výtvar komunismu.

Pozoruhodně přesná je rovněž jeho definice demagogické „demokracie“, která je ve skutečnosti „permanentní revolucí“:

Nejsemšnější a nejžalostnější ve všech písaninách pánů Burcevů a spol. je jejich papouščí žvatlání o „revoluční demokracii“, povolání stát na stráž „vymožeností revoluce“. Jestli se však zahlubáme nad skutečným smyslem tohoto nového termínu a připustíme-li jakous takous identifikaci slova demokracie, tj. síla lidu, lidová síla se slovem „lid“, pak adjektivum „revoluční“ přece musíme přeložit výrazem „svrhující“. Jinými slovy demagogové vyzývají k tomu, aby se záštitou nového zřízení stal nějaký dav ustavičně, patrně profesionálně, vždy a napořád zřízení svrhující. Dnes ustanovili jedno zřízení, jelikož však jsme permanentně revoluční či bez ustání svrhující, zítra to ustanovené svrheme a opět zavedeme jiné. Toto opět jiné profesionálně zvrátíme pozitří. ... Nu – a konec přemetů je kde? Buď na dně měšce financujícího pohromu, nebo na hrotu bodáku ji odvracejícího. A potom buď v nemocnici nebo ve vězení. Tak tomu bylo a tak bude.

Autor jako pravoslavný křesťan nemůže mlčky přejít pradávnu židovskou nenávist vůči křesťanství, která se v jeho rodném Rusku projevila naplno rozpoutáním bolševické revoluce se všemi hroznými průvodními jevy. Podává ji následujícími tvrdými, ale zcela oprávněnými a pravdivými slovy:

„... nepřijetí a ukřižování Krista se stalo pro Židovstvo věčnou výčitkou, věčným mementem na jeho další pouti. Židovstvo se ocitlo v situaci nevěsty, která svého skutečného ženicha nepřijala, ale naopak ukrutně ubila, a nyní zůstává na ocet potřísněna krví („Krev Jeho na nás i na děti naše“, Matouš, kap. 27) v očekávání, paličatém a zbedněném, aniž k ní kdy přijde. Nenávist vůči Tomu, Koho v pravý čas oni nedokázali přijmout a uznat, i zlostná nenávist vůči těm, kdož Ho v srdci přijali (tj. ke křesťanům) se začala u Židů tradovat z pokolení na pokolení a sjednotila generace předků s generacemi potomků v jeden nerozborný celek,

inspirovaný jedním ideálem, jednou vůlí, jedním cílem, jedním přáním – a to přáním zdeptat křesťanstvo.

Tato nenávist Židů ke křesťanům podle svědectví i takového přítele a zastánce Židů, jakým je známý anarchista Elisée Reclus, zacházela u Židů prvních dob křesťanství tak daleko, že při pohřbívání svých souvěrců jim závazně kladli do hrobu kámen, aby Abrahámův potomek mohl, až potká na onom světě ‚tesařova syna‘ (tak rouhačsky tehdy Židé nazývali Krista), hodit po něm kamenem a zachovat tak za pozemského bytí Kristova nedodržený tradiční zvyk postoje Židů ke svým prorokům – kamenovat je!”

A jak autor dokazuje, židovské nebezpečí tedy spočívá hlavně v plamenné nenávisti ke gójům. A tato nenávist není způsobena nenávistí křesťanů k Židům, ale naopak, že nenávist křesťanů k Židům je způsobena prvotní nenávistí Židů ke křesťanům.

*Za dvě stě milionů Rusko
Židé si pronajali –
a za třicet stříbrných
Krista oni zaprodali.*
Alexej Tolstoj

I

Celou ruskou „velkou a nekrvavou“ revoluci jako podle not naplánovaně rozehrálo internacionální militantní Židovstvo. Realizovala jeho toužebný sen – zotročit celý svět a nás křesťany učinit svými otroky. Rusové, kteří se podíleli na krvavém a zločinném ničení vlastního domu, v těch případech, kdy nebyli prostě šábegóji, tj. zaprodanci židovského zlata, byli jenom zaslepenými fanatiky. Jako takoví byli pouze poslušným nástrojem v rukou těchže Židů chytrácky jimi manipulujících zpoza kulis krvavé scény. Celá revoluce je židovským dílem buď přímo nebo za pomoci nastrčených gogolovských Rusů Manilovů, Rusů Nozdrjovů či ruských Pugačovů.

Židovský plán na zotročení světa je velmi starý. Datuje se ještě od krále Šalamouna. Současné sionistické hnutí je jen uskutečněním plánů velkého židovského krále. Politický plán pokojného ovládnutí všeho světa pro Sion sestavil král Šalamoun společně s ostatními judejskými mudrci ještě 929 let před Kristem, potom byl obměňován s ohledem na ty či ony historické události a detailizován.

„Tito mudrci“, říká S. Nilus, „se rozhodli pokojně dobýt světa pro Sion Istí Symbolického Hada, jehož hlavu měla tvořit židovská vláda (vždy zamaskovaná i před vlastním národem) a trup judejský národ. Tento Had na své cestě pronikal do nitra států, podryval a požíral (svržením) všechny státní, nežidovské síly postupně s jejich růstem. To má konat i v budoucnosti za přesného zachování pokynů v plánu do té doby, než se cyklus cesty jím absolvované uzavře návratem jeho hlavy na Sion, a dokud tak Had nezahrne, nesoustředí ve sféře svého kruhu celou Evropu a přes ni i ostatní svět. Použije k tomu všechny prostředky – obsazení i ekonomiku, aby podřídil svému vlivu, vlivu svého cyklu, také jiné kontinenty. Návrat Hada na Sion mohl proběhnout jen uhlazenými rovinami státní moci všech evropských zemí, tzn. jako ekonomický chaos a zpusťování všude vnášené Sionem přes duchovní úpadek a morální rozklad.“

K realizaci tohoto skutečně pekelného plánu byl nutný silný vládní aparát. – A před pádem Jeruzaléma v roce 70 po Kristu tento aparát existoval oficiálně. Když však toho roku římský imperátor Titus dobyl Jeruzalém a židovský stát již de facto i de iure musel zaniknout, Židé s hrůzou uviděli, že se Kristovo proroctví (Evangelium sv. Lukáše, kap. 21) splňuje, Jeruzalém je zbořen a Abrahámovi potomci jsou rozptýleni po Zemi. Židovský stát přestal existovat obdobně jako mnozí jeho předchůdci. Avšak – což je zvláštní – Židé z povrchu Země nezmizeli, nesplynuli s těmi, kdož je přijali, a zachovali si svou nacionál-

ní tvářnost. Kartágo padlo, a brzy zmizeli Kartáginci jako národ. Dobyvatelova bota rozdrtila Fénicii a Féničané byli rozprášeni. Se zničením asyrsko-babylonského státu skončilo i bytí jeho občanů jako národa. Ale s pádem Jeruzaléma „jeruzalémští šlechtici“ nezmizeli z povrchu Země, nebyli rozptýleni, nevstřebali se, neasimilovali. Jak k tomu mohlo dojít? Vždyť mezinárodní právo učí, že se stát skládá ze tří prvků: území, moci a národního obyvatelstva. Po dobytí Palestiny Římany a pádem poslední vlády zůstala, jak patrně, jenom jedna ze tří součástí: obyvatelstvo. A samostatně by se nemohlo udržet – taková je historická nevyhnutelnost. Zachovat svou nacionalitu za každou cenu, neasimilovat se s těmi, v jejichž prostředí se ocitlo, to byl, je a bude základní nacionální rys Židovstva. A připomeňme, že nelze nepozorovat tento charakteristický jev, že Žid vždy a všude zůstává Židem. V Rusku se například německý nebo francouzský přistěhovalec během dvou-tří generací tak asimiluje, že se stává skutečným Rusem a pouze cizí příjmení pravduka prozrazuje původ praděda. Kdežto nějaký Lejbovič nebo Rabinovič, ještě za Jekatěriny Velké opíjející ruský lid po krčmách, i v desátém pokolení spekuluje s valutami nebo kůží a stejně si zůstává obřezaným. Ale i pro ně je něco nepřekonatelného. Aby se zachovala nacionální tvářnost, k tomu je zapotřebí státnosti. A jestliže ta není, aspoň organizovanost. V důsledku judejské rozptýlenosti se tato organizovanost, tato stmelenost musí stát mezinárodní, resp. internacionální (hle, předobraz uměle vytvořené krvavé Internacionály 20. století!). Že taková tajná mezinárodní židovská vláda existuje, tušil, uvědomoval si ve své duši geniální ruský prorok F. M. Dostojevskij, jenž napsal (v Deníku spisovatele rok 1877, březen, kn. 2), že existence tak sjednocené národnosti je nemyslitelná bez tajné vnitřní samosprávy, – a jenž nakonec přímo došel k závěru, že: „Žid a jeho kahal je totéž, co spiknutí proti Rusům.“ A že tato tajná vláda je reálný fakt, je prokázáno v knihách A. Šmakova (viz jeho pozoruhodnou knihu „Mezinárodní tajná vláda“, Židy zuřivě ničenou), S. Niluse, A. Seljaninova, Ljutostanského aj., které se nyní staly velkou bibliografickou vzácností, jelikož téměř všechny exempláře Židé systematicky skupují a ničí. To samosebou fakt jen potvrzuje. Podrobně se u něho zdržovat by znamenalo nosit dříví do lesa.

Existence tajné židovské vlády je nevyvratný fakt. A pánové obhájci nechť se vzdají dětských námitek, že jestli nějaký ubohý židovský gomelský čepičář nebo hodinář z Balty¹ skutečně, rád věřím, neví o existenci tajné vlády, pak prý taková vláda není! Ale kdo z ruských mužičků v 18. století například věděl, že Rusku ve své době vládla vůbec ne Anna Ivanovna, leč vévoda Biron? Právě v tom byla síla kamarily, že o ní málokdo věděl. Právě v tom je síla židovské vlády, že je tajná!

„Je přirozené,” říká S. Nilus, „že kvůli úspěchu podniku bylo třeba, aby ani stát, ani jednotlivci neměli potuchu, jakou roli hráli v rukou Sionu.” (Koncem října 1920, několik dní před tragickou krymskou evakuací generála Vrangela, mi v Jaltě během mých přednášek nabídl ke koupi Butmovu brožuru „Nepřátelé lidského rodu”, která v době míru stála 25 kopějek – za tři miliony rublů!

¹ V oděské oblasti; pozn. překl.

Nabízející ubezpečovali, že Židé dávají tuto cenu, ale oni že si přejí prodat raději do správných rukou. Epizoda je to opravdu charakteristická.) Tajně, ale houževnatě a lstivě byl podryván křesťanský svět. *A tento svět Židé nenáviděli od nepaměti, nenáviděli lítou nenávistí. Jak ostatně neměli nenávidět následovníky Toho, Kdo přišel, aby je spasil – a oni Ho ukřižovali!*

II

Z druhé strany příchod, nepřijetí a ukřižování Krista se stalo pro Židovstvo věčnou výčitkou, věčným mementem na jeho další pouti. Židovstvo se ocitlo v situaci nevěsty, která svého skutečného ženicha nepřijala, ale naopak ukrutně ubila, a nyní zůstává na ocet potřísněna krví („Krev Jeho na nás i na děti naše“, Ev. sv. Matouše, kap. 27) v očekávání, paličatém a zbedněném, aniž k ní kdy přijde. Nenávist vůči Tomu, Koho v pravý čas oni nedokázali přijmout a uznat, i zlostná nenávist vůči těm, kdož Ho v srdci přijali (tj. ke křesťanům) se začala u Židů tradovat z pokolení na pokolení a sjednotila generace předků s generacemi potomků v jeden nerozborný celek, inspirovaný jedním ideálem, jednou vůlí, jedním cílem, jedním přáním – a to přáním zdeptat křesťanstvo.

Tato nenávist Židů ke křesťanům podle svědectví i takového přítele a zastánce Židů, jakým je známý anarchista Elisée Reclus (viz jeho zásadní dílo „Země a lidé“, 4. díl), zacházela u Židů prvních dob křesťanství tak daleko, že při pohřbívání svých souvěrců jim závazně kladli do hrobu kámen, aby Abrahámův potomek mohl, až potká na onom světě „tesařova syna“ (tak rouhačsky tehdy Židé nazývali Krista), hodit po něm kamenem a zachovat tak za pozemského bytí Kristova nedodržený tradiční zvyk postoje Židů ke svým prorokům – kámenovat je!

Jiný judofil a Kristův hanobitel Ernest Renan potvrzuje hrůzný fakt z 2. století křesťanské éry. Za časů imperátora Hadriána se Židé zmocnili ostrova Kréty a Kyrenaiky. Aby si upevnili své postavení, zajali, umučili a zmasakrovali na 440 tisíc křesťanů. Vyhladili tak starozákonním způsobem všechno nežidovské obyvatelstvo kraje...

Výborně charakterizuje židovskou duši i jiný historický fakt ze 7. století. – V roce 616 perská armáda pod vedením svěřepého Rumizana vtrhla do Palestiny, vydrancovala celou zemi a vzala do zajetí všechny křesťany. Judejský kahal se dozvěděl o nastávajícím odsunu zajatců do Persie a vyhlásil všenárodní sbírku pro výkup křesťanů ze zajetí. Na všechny Židy byla uvalena zvláštní daň úměrná majetku každého. Tato výkupná sbírka byla prohlášena za bohulibou akci a bohatí Židé mezi sebou soutěžili v dobrovolném zvýšení svých příspěvků. Všenárodní sbírka vynesla značnou sumu, takže se podařilo vykoupit z nesvobody přes 90 tisíc křesťanů.

Po jejich propuštění Židé všech 90 tisíc lidí podrobili trýznivému mučení a pak je za všelidového jásohu do jednoho pobili. ... „Bohulibá akce,” říká autor píšící pod pseudonymem Goj (stat' Internacionála v časopise „Dvuglavyj orjol”

[Dvouhlavý orel] č. 3/1921), „byla vykonána a uspokojení Židé si volně vydechli, když viděli svou zemi radikálně očištěnou od nežidovského elementu.”

Zdá se, že ty příklady postačují...

Cesta Symbolického Hada, smetajícího křesťanské národy Evropy pod roztačenou botu Izraele, vedla těmito etapami:

- I. rok 429 před Kristem* – Řecko v epoše Periklově, kdy Had započal podrývat moc a velikost této země,
- II. poslední roky před Kristem* – Řím v epoše Augustově,
- III. rok 1552* – Madrid v epoše Karla V.,
- IV. rok 1700* – Paříž epochy Ludvíka XIV.,
- V. rok 1814* – Londýn po pádu Napoleona I.

Grafické zobrazení Hadovy trasy poprvé uvedl Ljutostanskij v jeho významné knize „Talmud a Židé”. Tak Hadova dráha dospěla jen k Petěrburku. Běda, nyní Had spolkl – i když se udávil – i Rusko.

Vymezení dvou posledních etap považuji za nesprávné. Čtvrtou etapou je podle mne rok 1648, místo Londýn, kdy fanatický Cromwell byl výtečně využit zednáři a za židovské peníze provedl revoluci, v níž nakonec vyhráli jediní Židé tím, že v Anglii získali odedávna kýženou rovnoprávnost. Ta způsobila, že Žid Beaconsfield (lord Disraeli) rozhodoval o osudu „vládkyně moří”, že Žid Reading byl jmenován místokrálem v Indii, že civilním guvernérem Batumi byl za okupace jmenován anglický Žid atd.

Za pátou etapu považuji epochu „Velké francouzské revoluce” (léta 1789-1801), místem je Paříž, kdy Židé-zednáři svrhli monarchii, zpusťovali Francii – zato dosáhli rovnoprávnosti.

Šestá etapa – rok 1871, Berlín po německém vítězství nad Francouzi (mimo chodem vydobytého nikoli Moltkem, ale jenom proto, že se francouzští zednáři rozhodli zradit nepohodlného jim císaře Napoleona III. a všechny plány francouzského generálního štábu předávali přes Švýcarsko do Berlína); do popředí se dostává německý Rothschild – Bleichreder ...

Sedmá – rok 1881, Petěrburk, imperátor Alexandr II. zavražděn židozednáři. „Když se Željabovové smějí, Rusko pláče” – mimoděk si vzpomínáme na prokurátorova slova v onom procesu, neboť i nyní se Tročťi smějí a Rusko pláče.²

Další Hadova cesta vedla přes Moskvu, Kyjev, Oděsu a my na vlastní oči viděli, jak tato strašná cesta probíhala.

Osudná etapa – to je nejbližší desetiletí; Konstantinopol je poslední etapou před „vítězoslavným” návratem Hadovy hlavy do Konstantinopolu. ... Jenom jestli to bude návrat vítězoslavný? Můžeme o tom silně pochybovat, přečteme-li si v novinách, že ani Arabové nesnesou židovské sousedství a la longue (nadhle) a... pořádají pogromy. Nu což, i tam se podle Burcevů vyskytují sví Plevové, nebo řadí stín Vjačeslava Konstantinoviče.³ – Dál podrobněji vy-

² A. I. Željabov byl jedním z vůdců narodovců, připravoval atentáty na cara Alexandra II., roku 1881 pověšen v Petěrburku; byl přirovnáván k Robespierrovi; pozn. překl.

³ Tj. Plevého; byl carským ministrem vnitra, řídil četnictvo; roku 1904 ho zavraždil eser Sozonov; pozn. překl.

jádrům svůj naprosto odmítavý postoj k jakémukoli pogromu, poněvadž každý pogrom je tím největším zločinem, nadto v konečném efektu jen chytrácky využívaným Židy a jim přinášejícím prospěch!

III

Jak jsem výše uvedl, když se objeví kniha říkající pravdu o Židech a o jejich plánech, bez otálení ji Židé tajně skupují a ničí. Její autor je prohlašován za blázna a fanatika. Co se jen napronásledovali Ljutostanského za jeho fundamentální, svého druhu klasické dílo „Talmud a Židé” ...

Totéž se přihodilo i S. A. Nilusovi za publikaci potom proslulých „Protokolů sionských mudrců”.

Především kdo je to S. A. Nilus?

Autor, jenž se stal tolik populárním, zatímco my jsme se za revoluce začali křížovat až po zahřmění, plamenný náboženský hloubavec a bojovník za ruskou věc proti Židovstvu. Sám, zmlada svedený a zasvěcený do zednářství proslulým Theodorem Herzlem, byl navrácen a spasen před touto propastí otcem Ioannem Kronštadtským. Od té doby se stal věrným služebníkem církve a vlasti.

Mezi ohlasy na výzvu V. L. Burceva vyjavit na stránkách jeho pařížských novin „Obščje Dělo” (Společná Věc) „pravdu” o sionských protokolech, byl otištěn dopis „jednoho známého ruského právníka” (bohužel nejen příjmení, ale ani počáteční písmena jména a otcovského jména tohoto „známého právníka” nejsou uvedena – špatný druh anonymity, jde-li o odhalení tajemství). Právník sděluje, že S. A. Nilus začal svou kariéru jako soudní vyšetřovatel v Turkestánu, „potom vstoupil do kláštera a dokonce složil řeholní slib v Optiné pustyni,⁴ kde podle kolujících zpráv zemřel již za bolševiků”. V úvodu k německému překladu Nilusovy knihy je prostě řečeno „nositel tohoto příjmení je nyní sedmdesátiletý stařec, v Rusku požívá velké autority jako svědomitý vědec a vysoce náboženský, ušlechtilý člověk. Poslední dobou (předmluva je z roku 1919) žil na Ukrajině”. Do kláštera Nilus nevstoupil, ani tím spíše nesložil řeholní slib, ačkoli jakýsi A. M. du Šajla⁵ ve svých vzpomínkách na S. Niluse zle pomlouvá, že se Nilus chystal vstoupit do kláštera, stal se carským zpovědníkem, a že si dokonce dal předem ušít kněžské roucho v Optiné pustyni. Tento detail s ďábelským pochechtáváním pro „poučení” svých čtenářů uvádí v hnusném článku pařížských zednářských novin „Poslednije Novosti” (Poslední Zprávy, č. 331/ 1921) S. Poljakov (Litovcev). Musíme převelice litovat, že se talentovaný autor „Labyrintu” a „Ohnivého kruhu” také stal šábegojem. Že S. Nilus je vědcem, tj.

⁴ Mužský klášter u města Kozelska; poustevnu při klášteře navštěvoval Gogol, Dostojevskij, Lev Tolstoj; pozn. překl.

⁵ Ruský přepis jména Armand M. du Chayla, francouzského dobrodruha, který žil po léta v Rusku a později vystoupil jako falešný svědek židovské strany ve známém bernském procesu ve věci pravosti *Protokolů sionských mudrců*; pozn. editora.

diplomovaným specialistou v nějakém oboru, nám též není známo – což samozřejmě nezmenšuje jeho přednosti. Někdo si ho plete s jeho příbuzným, spisovatelem Petrem Nilusem, nedávno pobývajícím v Bulharsku. Popletli si s ním autora „Velkého v malém“ i ti Angličané, kteří znovu vydali jeho knihu rusky v Londýně a přijížděli autora hledat do Srbska. Během evakuace Oděsy v zimě roku 1920 S. Niluse s manželkou viděli tam. Kde je nyní (1921), není mi ovšem známo přesně – leč zednáři mají ruce dlouhé a já pochopitelně pomlčím. Všechno má svůj čas...

Nilus měl rukopis „Protokolů sionských mudrců“ získat k roku 1901. Dostal prý rukopis od jednoho blízkého člověka, jenž v době publikace již zesnul. Osoba, která Nilusovi rukopis předala, „potvrdila, že jde o věrnou kopii-překlad z originálních dokumentů, ukradených anonymní ženou jistému z nejvlivnějších a nejzasvěcenějších vedoucích činitelů svobodného zednářstva po jednom z tajných zasedání ‚zasvěcenců‘ kdesi ve Francii, tomto čilém hnízdě zednářského spiknutí. Rukopis pod celkovým názvem „Protokoly ze shromáždění sionských mudrců“ předkládám zájemcům k vidění, slyšení a pochopení.“ – Zmínku o smrti této osoby Nilus doprovází dojemnou poznámkou: „Pomni, bohumilý čtenáři, o věčném odpočinku bojara Alexije.“ – Vroucně věřící Nilus by ta slova nenapsal, kdyby Alexej nikdy neexistoval, takové rouhání by nemohl připustit. ... V pozdějším vydání uvádí plně jeho jméno, je to známý A. N. Suchotin, podle Rodičevova vyjádření velice populární člověk ze šlechtické reakce.

V daném vysvětlení je pravda pouze to, že mu zemřelý přítel Niluse, Alexej Suchotin předal rukopis protokolů. Zbytek je zjevně vymyšlen, aby byly zahlazeny stopy těch, kdo by za zcizení osudných dokumentů židovskému kahalů nepochybně zaplatili svým životem. Místo děje, jak uvidíme dále, je záměrně přeneseno do Francie a v nejryzejším stylu francouzských bulvárních románů je přimyšlena jakási romantická žena kradoucí tajný dokument. Chybí tu ještě tajuplný měsíční svit odrážející se v perlových náušnicích a vlídně klouzající po jejím matovém, vzrušeně se chvějícím poprsí, zatímco ona páčí psací stůl svého milence, aby draze získala zlověstné tajemství – tak přece píše pinkertonština...

Jak tomu ve skutečnosti bylo, zcela jasně vypráví předmluva k německému překladu Nilusovy knihy: „Ruská vláda nikdy nepodléhala ujišťování sionistů. Již po mnoho staletí věděla o krvavých cestách, jimiž se ubíralo Židovstvo. Věděla, kdo podněcoval k zabíjení jejích carů a hodnostářů, věděla také, že Židé a zednáři důsledně realizují plán ke svržení všech trůnů a oltářů, částečně splněný již v 18. století. Proto když z novin vešlo ve známost, že se sionisté na podzim roku 1897 rozhodli svolat sjezd do Basileje, ruská vláda... tam poslala tajného agenta. Ten podplatil Žida požívajícího důvěry u nejvyššího zednářského vedení, jenž pak ke konci sjezdu dostal pokyn dodat zápisy z tajných jednání do Frankfurtu nad Mohanem, odkud židovská lóže, založená 16. srpna 1807 s příznačným názvem ‚Na rozbřesku‘, během století udržovala kontakt s Velkým Orientem ve Francii. Tento výjezd byl velkolepou příležitostí k uskutečnění zamýšlené akce. Posel cestou přenocoval v městečku, kde ho

ruský agent očekával se skupinou opisovačů, kteří přes noc pořídili kopie dokumentů. Zápisy ze zasedání nejsou proto možná úplné: lidé opisovali to, co za noc mohli stačit podle francouzského textu originálu. Kopie byly v Rusku doručeny spolehlivým lidem, rovněž vědci Nilusovi, jenž v prosinci roku 1901 tyto zápisy přeložil do ruštiny." O nesprávném titulování „vědec" viz výše, – jde o předpoklad – nejspíš je dostal A. N. Suchotin a ten je předal tehdy málokomu známému S. Nilusovi, jak to nakonec sám vysvětlil.

Poté byla Nilusova kniha přetištěna několikrát. V roce 1911 a 1913. Vzhledem k hojnosti materiálu Nilus druhou část „Velkého v malém", pojednávající speciálně o Antikristovi, svobodném zednářství a sionských protokolech, vyčlenil do zvláštní knihy „Nablízku dveří jest", naposled v Rusku vydané v únoru-březnu neblahého roku 1917. Židé i dříve systematicky skupovali a ničili pro ně tak nepříjemnou knihu. Když prostřednictvím zednářů svrhli nenáviděnou carskou moc, přestali se již vůbec ostýchat. Dne 2. a 3. března exempláře knihy, vytištěné v tiskárně Trojicko-Sergijevské lavry, měly přijít do prodeje. Vytištěný náklad byl předán na železnici. Uvědomte si, že to byly takřkajíc libánky naší „velké a nekrvavé", že od panovníka ještě jen ždímalí abdikaci, že soukromé vlastnictví ještě nezabírali, že poměrný pořádek, zejména na venkově, ještě nebyl narušen. ... A v této době, kdy zatím nezaschl inkoust na manifestu o svobodě svědomí a slova, Nilusova kniha na tajný příkaz židozednáře Áróna Kirbize (Kerenského) a s požehnáním staršího zednáře bratra X – knížete G. Je. Lvova – byla okamžitě, jak se říká zatepla, vyřazena z prodeje. „Balíky s exempláři tohoto spisu," vypráví stále týž autor předmluvy, „byly již ve vlaku, když na nádraží vtrhl ozbrojený oddíl, otevřel vagón, vyházel celý náklad na zem a spálil jej. Jakmile poslední stránka byla zpopelněna, bandy se vzdálily, aniž uloupily něco dalšího. Všechny dřívější náklady této knihy mizely za několik dní poté, co se dostaly do prodeje. Když se Kirbiz-Kerenskij objevil u mocenského kormidla, ihned přikázal vyhledávat v knihkupectvích Moskvy a Petrohradu „Zápisy ze zasedání sionských mudrců" a zkonfiskovat všechny nalezené exempláře. Tato kniha ještě před převratem v Rusku stála 30-40 rublů, od dob vzpoury její cena vystoupila až na 500-600 rublů." – Tajný příkaz Kerenského byl samozřejmě držen v tajnosti, ale špicly revoluce byl dodržován z přesvědčení. Již roku 1918 kniha stála 1 000 rublů (a peníze byť méně, ale pořád ještě měly hodnotu). Během evakuace Novorossijska (únor-březen 1920) za výtisk Niluse dávali 12 tisíc rublů v „romanovkách". Nyní (r. 1921) cena klesla díky ruským přetiskům v Berlíně a Londýně.

O donských vydáních a rozšiřování „Sionských protokolů" vyprávěl ve svých vzpomínkách (viz Miljukovovy „Poslednije Novosti", 1921) ruský důstojník a bývalý posluchač sanktpetěrburské Duchovní akademie du Šajla toto: „První známky zájmu o Protokoly jsem zachytil na Donu v roce 1918, ještě za atamana Krasnova. Vydání z roku 1917 nebylo vůbec zpozorováno kvůli revolučním událostem (lež; nebylo zpozorováno, jelikož je – jak bylo výše uvedeno – Kirbiz-Kerenskij vyřadil z prodeje; pozn. autora). Nové zlevněné vydání „Protokolů" v Novočerkassku v roce 1918 pořídil právní zástupce Izmajlov

(redaktor pozoruhodných novin ‚V Moskvu‘ [Do Moskvy], zastavených židovskými intrikami; pozn. autora) a spisovatel, kozácký podplukovník Rodionov, autor ‚Našeho zločinu‘ (otevřený a citlivý ruský člověk – pozn. autora). ‚Protokoly‘ reklamovaly pogromistické noviny ‚Časovoj‘ (Voják na stráži), vydávané zmíněnými osobami.‘ (Každý, kdo promluví pravdu o Židech, se v terminologii šábessgójů nyní stává pogromistou – pozn. autora.)

Ještě před odchodem atamana Krasnova kozácký sněm vyzval k zastavení subvencí pro noviny ‚Časovoj‘, které přestaly vycházet v roce 1919 (židovské pletichy v demokratické omáčce – pozn. autora). Tehdy středisko antisemitské propagandy a sklad s nákladem ‚Protokolů‘ byly převedeny do Rostova, kde po odchodu dočasného vedoucího propagandistického odboru ve Zvláštní radě N. Je. Paramonova bylo jejich rozšiřování obnoveno (sláva Bohu, že dočasného a na krátkou dobu; ležáky socialistických brožurek, od roku 1905 neprodaných, se pokoušel rozkládat armádu bílých dobrovolců; pozn. autora). Mně jako bývalému náčelníku politického útvaru donské armády (je smutné, že politický útvar – nejdůležitější mozkové centrum armády za občanské války – řídili pánové jako tento memoárista; pozn. autora) je známo, že se šíření ‚Protokolů‘ chopil nejen V. M. Puriškevič (kdyby Puriškevičovi naslouchali víc, bylo by v Rusku méně zármutku...; pozn. autora),⁶ ale i jinak ‚osvagoví‘ publicisté v Rostově, Charkově a Kyjevě.⁷ ‚Protokoly‘ byly rozesílány vojenským útvarům armády dobrovolců, včetně kubáňských, ovšem bez účasti kubáňské vlády (nu, pochopitelně, jak se mohou zrádci typu Kalabuchova a Byče rozkmotřit se svými přáteli a patrony – Židy; pozn. autora). Sloužily jako potrava pro pogromistickou agitaci a v tomto ohledu vedly k těm nejskvělejším výsledkům. (Nestoudná lež! Jestli se erotoman po pohledu na Milosskou Venuši vypraví do veřejného domu, cožpak je z toho možno vinit tvůrce Venuše?! Jestli žárlivec po přečtení Othella zardousí svou manželku, cožpak je tím vinen Shakespeare? Cožpak je možno obviňovat spisovatele, výtvarníka, herce z nesprávných závěrů, které si učiní čtenář nebo divák? Pozn. autora.) Propaganda, která demoralizovala vojska ospravedlňováním loupeží, byla jednou z příčin naší porážky. (Kdo ospravedlňoval loupežení? Sionské protokoly? O, šábessgójové! – Pozn. autora.) Protopresbiter⁸ (hodnost vyšších vojenských duchovních; pozn. překl.) otec Grigorij Savelskij rozeslal oběžník plukovním duchovním o nepřipustnosti takové agitace, ale jeho vliv byl paralyzován jednáním jisté části důstojnictva. (Úloha Grigorije Savelského není ještě vyjasněna. Generál Vrangel, jak známo, ho jako protopresbitera nahradil biskupem Veniaminem. Nějaké důvody tu asi byly. ... Avšak postavit se proti pogromům je nejsvětější povinností kněze; pozn. Autora.)

⁶ Velkostatkář Puriškevič, krajně pravicový politický činitel, jeden z leadrů Svazu ruského národa a Svazu Archanděla Michaila, organizátor Rasputinova zavraždění a nesmiřitelný antibolševik; pozn. překl.

⁷ ‚Osvag‘, zkratka pro ‚Osvědomitělnoje agentstvo‘, děnikinskou informační a propagandistickou organizaci; pozn. překl.

⁸ Hodnost vyšších vojenských duchovních; pozn. překl.

„V létě roku 1918 se v Rostově objevil bývalý profesor Moskevské duchovní akademie Malachov (nekněz), jenž se pustil do antisemitské agitace na základě Protokolů. Rostovskému městskému náčelníku diviznímu generálovi Semjonovovi se nepodařilo zakázat tyto přednášky, jelikož byly pořádány odborem propagandy Zvláštní rady.” (Ale proč mají být přednášky o zednářství zakazovány? – Pozn. autora.)

„Na Donu od počátku února až do konce faktické existence Donské státní moci jako moci nezávislé nebyly Protokoly dopuštěny k rozšiřování.” (S rozkladem týlu, k čemuž Židé přiložili ruku, Don také padl; pozn. autora.)

„Vladaření generála Vrangela na Krymu bylo epochou antisemitské propagandy na základě Protokolů. (Lež. V říjnu 1920 v Jaltě si mě před mými přednáškami úřady zavázaly, že nebudu přímo mluvit o monarchii a o Židech. – Avšak tytéž úřady, služebně spoutané oběžníky shor, rozuměj – pod tlakem ‚spojenců‘, vřele tleskaly spolu s publikem odstavecům mých přednášek o ‚jediném Hospodáři Jediného Ruska‘ a o ‚nezbytném nuceném vycestování snědých cizinců‘ – Pozn. autora.) Prof. Malachov, duchovní Vostokov, novináři Nožin a Ruadze, subvencovaní vládou (lež, neodůvodněná lež; pozn. autora), mluvili na každém rohu o Protokolech a celosvětovém ‚židozednářském‘ spiknutí. Leč velký a reálný úspěch tento humbuk neměl.” (Lež. Na mé přednášce v Jaltě 6. dubna 1920, na rozloučenou před mým prvním odjezdem na Balkán, se shromáždilo tolik lidí, že byl nejen přeplněn sál Kasina, celé pódium, celá k němu přilehlá místnost pro interprety, všechny chodby, ale musela být otevřena okna – a ti, kdo se nedostali dovnitř, dychtivě naslouchali pravdě o židozednářích. Tento úspěch připisuji ovšem tématu, nikoli sobě. Stejně tak i mystické téma přednášky „Co je to okultismus” v první den evakuace Jalty 29. října, resp. 11. listopadu 1920, kdy část obyvatelstva byla již naloděna, zcela zaplnilo sál Národního domu. Zájem o znovu se rodící duchovní otázky neubije nikdo. – Pozn. autora.)

Kromě toho 13 protokolů bylo přetištěno na Krymu (v Simferopolu nebo v Sevastopolu) v roce 1920 jakýmsi „Ovodem” na velmi špatném papíře. (Nakladatel „Ovod”=ovád, střechek/, skrytý pod tímto pseudonymem z obavy, aby nebyl zákeřně postřelen Židy, slíbil, že vbrzku vydá jakési Aluštinské protokoly. Bohužel k tomu nemohu nic říci, poněvadž jsem na podobnou knihu nenarazil; pozn. autora.)⁹

V Sovdepii¹⁰ existuje tajný dekret pro Čeku a Vochru:¹¹ bude-li při prohlídce nalezen i jediný exemplář S. Niluse (nebo Šmakovova „Velká kniha

⁹ „Ovod” (The Gadfly) je světoznámý román angl. spisovatelky E. L. Vojnovichové o italském osvobozovacím hnutí 30.-40. let 18. století; je koncipován na téma střetu revolučních idejí a náboženství. Do ruštiny byl přeložen v roce 1898, jeho značná popularita se zřejmě přenesla i do kryptonymu; pozn. překl.

¹⁰ Pejorativní označení sovětského Ruska, běžné mezi emigranty, vlastně zkratka ze „Sověť děputatov”, tj. „Rabočich, kresťjanskich i soldatskich”, tzv. rada dělnických, rolnických a vojenských poslanců; pozn. překl.

¹¹ Čeka „Vserossijskaja črezvyčajnaja komissija po borbě s kontrevoljucijej, sabotadžem i spekuljacijej (Všeruská mimořádná komise pro boj s kontrarevolucí, se sabotáží a spekulací v

Thotha”) – na místě zastřelit, dokonce bez odvedení do katovny. Takový je strach Židů a šábesgójů z hrůzyplné pravdy o nich. A co je pravda – mohou o tom být pochybnosti? V březnu toho roku (1921) v Sevastopolu, jak je mi naprosto přesně známo, komisař Monk likvidující rodinu generála X (příjmení uvedu po pádu bolševiků) na základě informací od Čeky a podle zbytků generálovy knihovny řekl: „To je děnikinský pacholek. Příliš mnoho zná...” Generál je, sláva Bohu, živ a přebývá v Srbsku.

„Pouze Bůh ví,” píše Nilus, „kolik marného úsilí jsem vynaložil od r. 1901 do r. 1905 na upozornění mocných o příčinách bouře již dávno ohrožující bezstarostné a nyní, běda, i rozumu zbavené Rusko” (tento povzdech se vztahuje k roku 1905! – co by napsal v budoucnu o roce 1917? – Pozn. autora). On pak s Protokoly seznámil velkoknížete Sergeje Alexandroviče, jenž mu odpověděl: Pozdě.

Protokoly ze zasedání sionských mudrců při povrchním počátečním prohlédnutí snadno mohou dělat dojem toho, co obvykle nazýváme povšechnými místy, ale tato povšechná místa jsou podána s takovou příkrostití a nenávistí, právě zcela neobvyklou pro takzvaná povšechná místa. Zpupná, zatvrzelá, nemiřitelná, dávná a přitom dlouho skrývaná, plemenná a – což je nejstrašnější – náboženská zloba přímo vše mezi řádky, kypí a tryská z přeplněné nádoby vzteku a msty již vycitující své přiblížení ke konečnému triumfu.

Nelze zároveň nezpozorovat, že název rukopisu ne zcela odpovídá jeho obsahu: to nejsou protokoly ze zasedání, ale referát kohosi, kdo má moc, rozdělený na části dokonce ne vždy mezi sebou spojené. Dojem zůstává takový, že to je jakoby úryvek něčeho významnějšího, jehož začátek a četné podrobnosti byly buď ztraceny, nebo nebyly nalezeny. Výše uvedený původ rukopisu skýtá pro to uspokojivé vysvětlení. Antikristova podstata podle podání sv. Otců musí být ve všem parodií na podstatu Kristovu: ta se neobešla bez svého Jidáše. Ovšem z pozemského, lidského hlediska Jidáš Antikristův, vyzradivší tajemství svého učitele, nedosáhne cíle své zrady – a byť krátce trvajícím, avšak úplným triumfem všesvětového vládce může být považován za jistý.

Může mi sice být vyčítána – a právem – apokryfičnost předkládaného dokumentu. Kdyby však bylo možno dokázat jeho autentičnost právnicky, odhalit osoby stojící v čele celosvětového spiknutí a držící jeho krvavé nitky ve svých rukou, bylo by narušeno i samo ‚tajemství nezákonnosti‘, ale to má zůstat neporušeno až do zosobnění ‚syna zkázy‘. Cožpak pro hloubavého křesťanského pozorovatele nepostačí důkaz pravosti ‚sionských protokolů‘ v okolním prostředí a v těch domácích i světových událostech, jejichž střídání ve víru vší nezákonnosti probíhá před jeho očima podobno nepřetržitému blýskání? ... Pro ‚majícího uši k slyšení‘ stačí již i to, co je očividně dáno v současné činnosti zacílené na podnícení vnímavých k pozorné sebeobraně. Pro můj křesťanský cit povinnosti postačí i to, jestli jsem z milosti Boží dosáhl *pro mne nejdůležitějšího cíle – varovat mé bratry křesťany před blížícím se smrtelným nebezpečím, aniž bych v srdci kohokoli vyvolal nepřátelství vůči dočasně (viz Epištolu*

letech 1917-1921); Vochra ‚Vojska vnutřenněj ochrany Respubliki‘ (Vojska pro vnitřní bezpečnost republiky); pozn. překl.

sv. Pavla k Římanům, 11.25) zaslepenému židovskému národu, ve své zaníceně, byť klamně věřící mase nevinnému v satanském hříchu svých vůdců-písmáků a farizeů, již jednou zahubivších Izrael.”

V těchto řádcích se přesně kryje nejlepší odpověď na otázku pravosti sionských protokolů. Mluví samy za sebe. Jako Hamlet, od něhož, jak známo, se nezachoval žádný řádek rukopisu, sám za sebe mluví, že je výtvorem Shakespeara a jenom Shakespeara, tak i sionské protokoly samy za sebe mluví, že jsou dílem zlého a mstivého antikřesťanského ducha Židovstva a jen jeho. Události let 1917-1921 jasně a přesvědčivě dokázaly, na faktech dokázaly, že program sionských mudrců je neúchylně a důsledně uváděn do života! Je pouze třeba mít výhradu ohledně klasifikace samé. Ten spis bude správnější nazvat nikoli protokoly, leč instrukcemi sionských mudrců svým agentům-pomahačům. Jsou to instrukce nekompromisně zaváděné do praxe ...

IV

Šábessgój S. Poljakov dospívá („Poslednije Novosti”, č. 331/1921) k takové-muto nesmyslu: „... tento blábol se jako dusivý plyn rozlezl armádou dobrovolců, otrávil ji a rozložil, když její cestu vystlal mrtvolami nevinných lidí.” – Hnusnější objasnění Děnikinovy porážky by nevydumal sám Lejba Bronštejn (Trocki). Příčin této porážky je mnoho, ale dvě jsou nejhlavnější: Děnikinovo váhání s přímým a otevřeným vyhlášením promonarchistického hesla a mazlení se se Židy, kteří zaplnili „Osvag” atd., místo jednoznačné politiky: ven z Ruska a jednou provždy. Správné však je, praví též S. Poljakov v jiném svém článku o sionských protokolech („Poslednije Novosti”, č. 304/1921), že přesvědčení a přesvědčivší se o jejich pravosti „... v týlu armády dobrovolců rozdávali Nilusova odhalení důstojníkům, s nimiž měli služební styky. Hle, odkud se bere bolševismus, říkali jim důvěrně v Rostově, v Novorossijsku.” A znamenitě činili, že rozdávali.

Dále S. Poljakov malebně líčí, jak se Evropa a Amerika obeznámila s protokoly tolik nemilými jeho prožidovsky podlézajícímu srdci: „... O něco později ruská emigrace zanesla tuto nákazu do Evropy. Protokoly sionských mudrců se objevily v německém, anglickém, francouzském a italském překladu (v Římě knihu vydal redaktor antisemitského časopisu Vita Italiana; překladatel od sebe připojil několik statí napsaných v duchu díla samého; pozn. autora), což doprovázela ústní propaganda stejně tak drzá (ale, ale, „chaben zi geviděl” – říkají v Oděse; pozn. autora) jako energická. Jiný šábessgój B. Savelin, když ve svém článku Sionské protokoly v časopise „Rul” (Kormidlo, roč. 1921) papouškuje slova du Šajly, vzdychá: „Taková je historie sionských protokolů a je smutné zjištění, že nehledě na všechno to Nilusova kniha je nyní přeložena do všech evropských jazyků.” – Ano, židovská duše pláče nejen u řek babylónských.

„Běda, i do Evropy se dostaly v truchlivé době. Válka snížila také kulturní úroveň evropských středních vrstev. A v Americe automobilový král a miliardář Ford, poloromantik, polochlubil a úplně nevzdělanec (vynadat neznamená

dokázat; pozn. autora), založil dokonce speciální orgán „Dearborn Independent“ k propagaci protokolů po celé Americe.” – Henry Ford to Židům pořádně nandal, neboť kromě časopisu Dearborn Independent v kolosálním množství rozšířil zvláštní vydání pod názvem „Mezinárodní Žid“. To obzvláště vyvolalo silný odpor v židovských kruzích. Kahal na oplátku vydal knížku jakéhosi Christiana Windleho „Tyranie nesnášenlivosti“, který se zuřivě obořil na tvrzení „Mezinárodního Žida“, že židovští kapitalisté podporují bolševismus, že rudá revoluce je největší spekulací, jakou znají světové dějiny, že Židé sní o zničení sociálního pořádku silou komunistické ideje a že s cílem vytvořit nespokojené živly byla ona spekulace uvedena do běhu. Všechno to Windle vyvrací dětsky naivně. Jeho argumentace připomíná zdůvodňování mladičkových pomocníků advokátů, tvrdících, že se jejich klient nemohl dopustit krádeže, jelikož jeho strýc vyhrál v kartách. To však nevadilo rumunským novinám „L' Epoca“, aby vážně rozebíraly tuto knížku – a berlínský „Rul“ to tlachání nadšeně přetiskoval (v roce 1921).

„Nícméně je nutno přiznat,” říká dále Poljakov, „že ovzduší Evropy i Ameriky, které není cizí antisemitismu, přece jen nebylo příznivé Nilusovým mikrobům. V Americe se nejvýznamnější křesťané – státní činitelé, politici, vědci, spisovatelé a biskupové všech vyznání – z vlastní iniciativy obrátili s provoláním k veřejnému mínění Ameriky, v němž pranýřovali hlásání nacionálních nespokojenosti s náramným a nakažlivým patosem. V provolání zdůrazňují, že tak činí nejen ve jménu spravedlnosti vůči americkému Židovstvu, ale v zájmu amerického národa. Ať je občanský právní řád v republice jakkoli pevný a mocný, nacionální různice jej může zviklat. Provolání podepsané samým Wilsonem, podpořené dopisem prezidenta Hardinga, státníkem a právníkem Lansingem, Colbym, přítelem Wilsonovým, nejznámějšími vědci a představiteli církví bylo přirozeně se sympatiemi reprodukováno veškerým americkým tiskem a naráz přeťalo další vývoj propagace v dřívějších rozměrech. Sám Ford už zaujal poněkud jiný, málem omluvný postoj (jaký – to ovšem S. Poljakov neříká; pozn. autora). Zdravý státnický cit odpovědným Američanům napověděl toto rozhodné pojistné opatření proti demagogii.” (A není to spíše pojistka před procitnutím Američanů ohledně Židů vůbec?! – Pozn. autora.)

Americký novinář Henry Bernstein, vyjadřující pochopitelné znepokojení svých souvěrců, vydal knihu „Historie jedné lži“, v níž – zřejmě napodobuje v literárních dějinách pověstnou Grisebachovu studii (Novela o nevěrné vdově ve světové literatuře) – vidí prototyp Nilusova padělku v románu bulvárního romanopisce minulého století sira Johna Retcliffa, románu, ve kterém se představitelé dvanácti izraelských pokolení setkávají za noci v Praze (není šprochu, aby na něm nebylo pravdy trochu, proč sjezd rabinů nyní probíhá právě v Praze? Nepřitahuje je starý dobrý krb? – Pozn. autora) na hřbitově při tajuplném svitu pochodní k projednání svého antikřesťanského spiknutí. Tento román se v ruském překladu objevil v Sankt-Petěrburku v roce 1872 a odtud prý vzešla historie protokolů, jak zalykavě vykládá „Jevrejskaja Tribuna“ (Židovská tribuna), vydávaná v Paříži za židozедnářské peníze. Samosebou „Jevrejskaja Tribuna“ se v témže čísle rozhořčuje nad antisemitskou tiskovinou

„Rappel”, která otevřeně tvrdí, že se temné okultní síly pokoušejí ovládnout svět a k úžasu „Jevrejské Tribuny” řadí mezi židozednáře mj. Tardieua (autora Versailleské smlouvy), Barthelota a Montagua. ... Je to tak hloupé, že těžko něco namítat.

Máme-li věřit vídeňským židovským novinám, redigovaným Samuilem Polakem („Jüdische Zeitungs- und Verlagsgesellschaft”, 1921), pak význačný katolický řád Ameriky tzv. Kolumbovi rytíři (The Knights of Columbus; konstantinopolské oddělení tohoto řádu poskytovalo podle svých možností pomoc přístřeškem i pokrmem také ruským důstojníkům během tragické krymské evakuace, rozumí se, že to není zednářská suborganizace, jak se někdo domníval, ale katolický, ergo antizednářský a antižidovský řád; pozn. autora) v odpověď na Fordovo „štvaní” vydal provolání ke svým členům a instrukce pro své potulné agitátory, jichž je ve Spojených státech a v Kanadě více než dva tisíce, s návrhem, aby se otevřeně a energicky vzeprěli nové antisemitské vlně, poněvadž se prý nepřátelství proti Židům může potom snadno přenést na jiné národnosti obývající Ameriku nebo hlásící se v Americe k jiným náboženstvím. Výborný hromosvod. Je-li to úplná pravda, pak – jestliže běželo jen o antižidovskou agitaci – zde sehrálo svou roli židovské zlato, a jestliže šlo o výzvu k pogromu, potom i Američané postihli naše hledisko, že každý pogrom je na prospěch pouze Židům.

Kdo je to bývalý prezident Thomas Woodrow Wilson, S. Poljakovem zařazený mezi vynikající křesťany, my víme: Žid, zednář 33. stupně zasvěcení, tvůrce zednářské Ligy národů a strůjce občanské války v Rusku. Ten ovšem nemohl neinscenovat ono operetní provolání k potěše Poljakovů a ostatních šábesgójů.

V Americe, kde je antisemitská propaganda povšechně silná, zveřejnění pravdy přece jen, jak vidno, našlo pevnou půdu pod nohama. A tehdy už židovský evropský tisk zabubnoval na poplach. Zejména vídeňské zednářské noviny propachtované Židy zneklidněly. V řadě statí začaly ujišťovat své důvěřivé čtenáře, že nějakí ruští dobrodruzi jakoby navrhli americko-židovským společnostem zakoupit originál sionských protokolů ke zničení a definitivnímu zahlazení stop. A dodávaly, že se nabízený originál ukáže hrubým padělkem. Nu což, podobný šejdířský úskok jakýchsi dobrodruhů je docela možný, ale aby dokazoval, že podvodníci se vyskytují nejen mezi Židy – tak to není „novinka”. Sklenky s „egyptskou tmou”, prodávané na trzích taškáři důvěřivým poutnicím-bogomolkám, se staly příslovečnými, ale cožpak to vyvrací biblická vyprávění o egyptské tmě?!

Avšak jistý americký časopis se nemohl upokojit. Za každou cenu bylo třeba vzdor právníkové zásadě negativa non probantur (zapírání nepodléhá dokazování) prokázat, že protokoly nejsou protokoly, ale jalovina, a že je napsali nikoli sionští mudrci, leč agenti ruské carské policie. Americký časopis otiskl rozhovory s údajnou kněžnou Jekatěrinou Radziwiłlovou, starou pařížskou obyvatelkou, a s jakousi dámou Chrebletovou. Těchto (dál uvidíme) komicky nejapných rozhovorů se jak náleží chytila „Jevrejskaja Tribuna”. Odtud čerpá „crimes”výpovědi kněžny Radziwiłlové na jihu Ruska nikoli neznámý G.

Brejtman. Ten ve svém ruském týdeníku „Vremja” (Čas), vydávaném v Berlíně (č. 146/1921), říká, že protokoly „vyrobil” a v roce 1904 i mudrci ruské ochranky (tajné policie) pánové Manusevič-Manujlov a Golovinskij na pokyn svého představeného, superagenta ochranky Račkovského. Golovinskij, vypráví kněžna Radziwiłłová, se velice pyšnil tímto skvělým výrobkem, o nějž se přičinil, a ujišťoval, že někdy zrevolucionizuje svět. Několikrát u kněžny v saloně ukazoval rukopis protokolů – sešit ze zažloutlého papíru, na jehož prvním listě se modrala velká inkoustová skvrna.

Zajímavé je, že S. Nilus získal protokoly již v roce 1901 a vyrobil je až roku 1904!

Paní Chrebletová, označující se za „ideovou antisemitku”, však potvrzuje slova kněžny Radziwiłłové. Pochopitelně – jak se dá u americko-židovského interview předpokládat – nikde žádní svědkové...

Ovšem hodnota takových dámských doznání, a to ještě div ne z desáté ruky, je mnohem menší než hodnota drobné sovětské bankovky – ale tady považuje za nutné vmísit se do věci V. L. Burcev, „objasnit jí”, „dát jí průchod”. To nás zavazuje dotknout se i této stránky v otázce.

V

Kdo je to Vladimír Lvovič Burcev?

V epoše deprese 80. let, kdy noviny přežvykovaly tupé výlevy anglických a německých premiérů, zatímco šosáci hráli vint, popíjeli a chodili na jahody, v ruských městech se mezi zestárlými a zrezivělými donchuany vždy našel chlípny stařík, který si pořídil amatérskou registrační kancelář žen a dívek města. Každá měla svou kartu, podle možnosti byla získána její fotografie a zaznamenávalo se: s kým podle městských povídaček žila a s kým žije teď nebo že je mimo abonmá, také čím může být podmaněna – milováním, penězi, radovánkami, a jaké jsou její choutky (tenhle typ – kyjevský starousedlík T-ij – je vylíčen například v románě V. Andrejeviče (Č-ce) „Kyjevští rošťáci”, 1904). Takovou roli amatéra-registrátora ne však ohledně žen, ale ohledně revolucionářů, agentů ochranky a provokatérů hrál V. L. Burcev. Byl precizní informační kancelář, – kdo, kde a jak se stal revolucionářem a kdo, kde a jak revolucionáře vyradil. Sám bomby nevrhal, ale jásal, když je vrhali jiní, a registroval zdařené i nezdařené teroristické činy, jejich vykonavatele i lovce vykonavatelů. Skvělou charakteristiku V. L. Burceva podává plukovník F. V. Vinberg ve své znamenité knize „V zajetí opic”, jejíž jednotlivé kapitoly jsou přetištěny v jeho „Berlínských dopisech”. Ve 4. dopise uvádí:

„O Burcevovi se říkalo, že představuje typ nejideovějšího, nejčistšího a nejnezištnějšího revolucionáře, který si nikdy sám bezprostředně nenamáčel ruce v krvi, ačkoli velebil ve svých statích památku vrahů. Přitom Burcev, jenž si za svůj obor zvolil policejní slídění, byl považován za velkou autoritu v této oblasti, muže vášnivě jí zaujatého a provozujícího ji s obzvláštní láskou. Ve svém oboru velice proslul a jeho kabinet již odedávna jak ve vyhnanství, v

zahranicí, tak posléze po revoluci, v Rusku byl policejní kancelář pro rozmanité informace a podávání zpráv o těch či oněch stranických pracovnících z nějakých důvodů podezřelých svým kumpánům. V tomto směru měl Vladimír Lvovič dost velký význam, zejména vzhledem k tomu, že se za poslední tři desetiletí provokace, zrada, služba dvěma frontám a podezřelé operace různých šejdů pevně uhnízdily v revoluční ilegalitě. Proto se fízl-odborník s nepochybným talentem a čichem policejního špicla, jakým Burcev byl, mimořádně hodil podvodníkům, donuceným pořád se kolem sebe ohlížet a žijícím neustále pod Damoklovým mečem v podobě prohlídky, udání, zatčení nebo nějakého jiného justičního opatření.”

„Burcev,” pokračuje plukovník Vinberg, „je ve svém vystupování člověkem příjemným, dobromyslným a celkem sympatickým, ale zamilovaným do své vlastní osoby a krajně ješitným staříkem. Když si však zvolil jako obor celou sféru politického policejního pátrání v jakési funkci policejního náčelníka a konfidenta revoluce, podle mého zdání se příliš specializoval v oblíbené činnosti. Dělá proto dojem individua příliš jednostranného, s ‚klapkami na očích‘, což – vezmeme-li v potaz jeho nepochybné stranictví a s ním spojenou neobjektivnost i zaujatost při hodnocení událostí – snižuje jeho figuru ve srovnání s halasem a poněkud reklamní popularitou, které požívá nejen v revolučních, ale vůbec v intelektuálních kruzích.

Burcev se hrdě řadí ke straně teroristických socialistů-revolucionářů (eserů). Poutá k němu jaksi dětsky naivní bezprostřednost povahy a dobrácká laskavost. Rozveseluje jeho naivní egoismus, resp. egotismus, jeho vlastnost posuzovat všechny jevy života podle svého záměru, zavádět je a přizpůsobovat ke své vlastní osobě. Neomylné spravedlnosti svých přesvědčení, názorů a závěrů věří svatě a neotřesitelně, takže debater, jenž s ním nesouhlasí a nepřítakává tomu, co káže, vyvolává v něm nevoli a dokonce tlumený hněv, případně lítost – což-pak se může ještě najít takový hlupák, který s ním nesouhlasí?

Je svým přesvědčením republikán, jenž se nyní zklamán blahovlnně přiklání na stranu konstituční monarchie. (Co k tomu teď poví p. Burcev? Odkryje své karty? Ale to znamená skoncovat s kotrmelečnickem demokracie! – Pozn. Autora, r. 1921.) Burcev, který celý svůj život věnoval demaskování různých ‚provokatérů‘, zrádců a konfidentů, k neuvěření vášnivě si oblíbil špiclování, hlavní zájem jeho života. Infikován psychologii ‚ilegality‘ považuje ji za jednu z nezákladnějších lidských činností... Je typickým reprezentantem ‚revolučního podzemí‘, člověk jednostranně omezené mentality, s velkou dávkou fanatismu a předpojatého vztahu k lidem i událostem, s egocentrickou netolerantností vůči cizímu mínění, zkrátka člověk zahlcený svým úzce zkonstatěným skupinkařením.

Mnoho se vždy mluví o jeho časopise ‚Byloje‘ (Minulé časy), který má značný veřejný význam, poněvadž jej Burcev vydává celkem zdařile. Při autorově specializaci na tajnou polici a na kompilaci zajímavých historických materiálů, zaměřených k proslavení rozličných revolučních atentátníků, vrahů, ideových lupičů a bojovníků za ‚svobodu‘, je nutno přiznat, že Burcevův podnik dosáhl úspěchu. Kdo si však přečetl mistrně sestavené historické

pojednání Borise Glinského ‚Dějiny osvobozovacího hnutí v Rusku‘, tomu se houževnatá, kompilátorská práce Burcevova bude zdát poněkud naivní, povrchní a ve velké míře zaujatá. Nechápu, proč naše vláda pronásledovala ‚Byloje‘ a nepovolila jeho vydání v Rusku. Vychválení a proslavení hrdinů revoluce statěmi tohoto díla se nezdařilo. Naopak: obeznámíme-li se blíže s těmito hrdiny, udiví nás jejich duchovní a myšlenková ubohost při ješitnosti a sebechvále.

Jelikož mám ve zvyku neohlížet se na mínění davu, nemohu s Burcevem sympatizovat, byť by byl považován za ‚jednoho z nejlepších představitelů revolučních stran‘. Celou jeho životní činnost pokládám za škodlivou a zločinnou ve vztahu k Rusku.

Burcevovi ještě přičítám k dobru, že si mnoho vytrpěl za svá přesvědčení, že velkou část svého života strávil ve vězeních, ve vyhnanství a při vypovězení. Je naprosto přirozené a pochopitelné, že stát trestal Burceva a snažil se o svou ochranu před jeho škodlivou a nepřátelskou činností. K čemu také litovat člověka, jehož celoživotní působení bylo zaměřeno na přípravu toho, co se přihodilo, když výsledek takového působení zároveň s katastrofou Ruska přivedl ke katastrofě i znehodnocení všech těch ideálů, jejichž službě se zasvětil nebohý maniak. Nyní, kdy Rusko zcela upadlo do židovského jha a pokorně sklání šiji pod ‚trepku‘ svého pejzatého nepřítele, lze pouze želet toho, že kasematy, které zneškodňovaly zlostné maniaky, nebyly postaveny pevněji a zakopány hlouběji do země, neboť Rusko, pokud maniaci seděli pod zámek, mohlo žít, rozvíjet se a svobodně dýchat – neboť ‚Rusko pláče, když se smějí Željabovové.‘”

Tuto zdrcující a trefnou charakteristiku plukovníka F. Vinberga musíme však zkorigovat. Burcevovy klapky na očích požár revoluce popálil a popálil z obou stran. Popálil zleva natolik, že si Burcev ujasnil, kdo to jsou Kerenští a Miljukovové, a proč jsou více než zrádci. Popálil zprava natolik, že si Burcev ujasnil, kdo to jsou Kolčakové a Vrangelové a proč jsou víc než rytíři cti. Ale přece jen nebyly spáleny až do konce, nebyly spáleny tak, aby zleva uviděl, že všechno zlo tkví v Židech, a aby zprava uviděl, že všechna spása je v monarchii. A tento strach z odklizení pochyb, tato neschopnost vypořádat se s mnohaletými omyly kazí celý jeho výkon, který se nikdy nestane „obecným”. Přitom Burcev má velké zásluhy v boji s bolševismem. Vždyť on dokumentárně odhalil celou jidášskou Leninovu provokaci a přesvědčuje o ní Francouze v brožuře „La trahison de Lénine” (Leninova zrada). Francouzské vydání je vybaveno velice zdařilou obálkou E. Cadela: je na ní zobrazeno ukřižované Rusko a Lenin-Jidáš, jak jde se stříbrňáky do německého ležení. Burcevovi se přičte k dobru i jeho pomoc při rozšiřování brožury „Ce que Marcel Cachin cache” (Co Marcel Cachin zamlčuje),¹² obsahující fotografie bolševických zvěrstev s předmluvou bývalého člena Státní dumy G. Aleksinského. A další jeho ohromná zásluha: vyhraněný a otevřený boj s nepřítelem opravdového Ruska – „úskočným Albionem”. Kdyby si Burcev

¹² M. Cachin, francouzský komunistický vůdce; pozn. překl.

vzal koště, aby uklidil na smetiště nejen politické taškáře a la Černov (uvést jeho pravé jméno Cukerman se judofil Burcev přece jen ostýchá), ale i ze své redakce všelijaké Pasmaniky právě proto, že to jsou Pasmanici – věc by jen získala. Ale k tomu on není organicky schopen...

Arciže ne od Burcevů nadejde Rusku spása. A ne proto, že běží o hříšníky učinivší pokání, ne, že kdo něco zkusil, vydá za dva nezkušené, ale poněvadž jsou areligiózní. Spása Ruska je pouze v náboženském vzestupu, v náboženském obrození. Vně náboženství je pro Rusko ďábelské temno. A zatím Bůh v Burcevově srdci tvrdě spí. ... Zajímavý poukaz na to nacházíme v zápiscích téhož plukovníka F. Vinberga:

„Včera 6. ledna na Tři krále se mi přihodila s Burcevem zábavná epizoda. Naše oddělení obcházel vězeňský kněz, mimochodem řečeno, mimořádně laskavý a dobrý duchovní pastýř – a kropil svatou vodou všechny naše místnosti. Při loučení s ním jsem ho požádal, aby mi nalil do sklenky svatou vodu, vypil jsem doušek, pak obešel všechny spoluvězně a nabízel jim, aby upili. Všichni děkovali a využili mé nabídky. Přistoupil jsem k Burcevovi, který s někým chodil po chodbě a cosi živě vyprávěl. K mému velkému údivu odmítavě mávl oběma rukama, odstrčil podávanou sklenku a odepřel. Dodnes jsem si myslel, že se jen zlý duch bojí Kříže Hospodinova, Jména Božího a svatých atributů naší víry. Nyní vidím, že stejně se projevuje i revoluční nesnášenlivost a úzký stranický rozhled. Jsem překvapen, jak lidé, kteří se snaží uchopit do svých rukou vedení ruského národa a touží obšťastnit ho svým utopicky doktrinářským programem, nechápou, že se nelze pohrdavě chovat k základům národní víry a svérázně tradovaným zvykům i vyznáním vlastního národa. V tom nepochopení se tají tragédie, kterou neodvratně zažijí liberální strany odštěpivší se od rodné půdy a zabloudivší v mlhách abstraktních teorií.” (Případ se stal v zimě 1917/18 v petěrburské věznici „Kresty”, kam byli péči bolševiků posazeni ensemble, tedy společně, političtí protivníci – monarchisté a eseři. – Pozn. autora.)

Nejsemnější a nejžalostnější ve všech písaninách pánů Burcevů a spol. je jejich papouščí žvatlání o „revoluční demokracii”, povolání stát na stráž „vy-možností revoluce”. Jestli se však zahlubáme nad skutečným smyslem tohoto nového termínu a připustíme-li jakous takous identifikaci slova demokracie, tj. síla lidu, lidová síla¹³ se slovem „lid”, pak adjektivum „revoluční” přece musíme přeložit výrazem „svrhující”.¹⁴ Jinými slovy demagogové vyzývají k tomu, aby se záštitou nového zřízení stal nějaký dav ustavičně, patrně profesionálně, vždy a napořád zřízení svrhující. Dnes ustanovili jedno zřízení, jelikož však jsme permanentně revoluční či bez ustání svrhující, zítra to ustanovené svrhne-me a opět zavedeme jiné. Toto opět jiné profesionálně zvrátíme pozitivně. ... Nu – a konec přemetů je kde? Buď na dně měšce financujícího pohromu, nebo na hrotu bodáku ji odvracejícího. A potom buď v nemocnici nebo ve vězení. Tak bylo a tak bude.

¹³ Řec. „demos” – lid, „kratos” – síla; pozn. překl.

¹⁴ Odvozeno z franc. révolution, event. lat. revolutio; pozn. překl.

Ty vymoženosti revoluce my současníci známe velice dobře. Je to potupný mír, zkáza a drancování Ruska, pronásledování Církve, hlad a chlad, pokles porodnosti a růst úmrtnosti, systematická likvidace křesťanských intelektuálů, demoralizace a zdivočení dospívající generace, rozvrat rodiny, ubití literatury, znásilnění kultury. A tohle všechno nás páni Burcevové vyzývají hájit. Tak je tomu?

VI

Týž Burcev v čísle 273/1921 své tiskoviny „Obščeye Dělo” (článek Sionské protokoly) se sebevědomím jemu vlastním rovnou a bez okolků prohlašuje:

„Že tyto protokoly jsou podvodnou taškařicí, o tom samosebou nelze nijak pochybovat. Její účel je jasný: připsat Židům co nejvíc zločinů a ospravedlnit tak pogromy.”

Je možné nedokázaněji dokazovat a hnusněji pomlouvat?! My všichni jsme přesvědčeni o pravosti protokolů a my všichni jsme přesvědčenými nepřáteli pogromů. Neboť my jsme služebníky světlých sil a nemůžeme bojovat s temnými silami jejich zbraněmi – ony mají meč, my máme Kříž. A pak, vždyť Židé i z pogromů dokážou vytěžit výhodu podle rčení „ženská koupí za groš a povyku nadělá za rubl”.

Když se Burcev prázdnými slovy vykroutil z otázky o zfalzifikování protokolů, věnuje svou pozornost stati v „Jevrejské Tribuně” a označuje rozhovory s kněžnou Radziwiłłovou a paní Chrebletovou naprosto správně za popletené a stržen svými detektivními sklony napadrt’ rozbíjí pokus nevyvedených judofilů zpochybnit hodnověrnost sionských protokolů samých.

„Obě poukazují,” pokračuje Burcev, „na jakéhosi mýtického předsedu moskevského soudu Niluse, na Orževského, bývalého šéfa četnictva, na Račkovského, Golovinského a Manujlova jako na autory.

Podle slov Radziwiłłové a Chrebletové se v letech 1904-5 za rusko-japonské války obě setkaly v Paříži s Račkovským a Golovinským a viděly u nich rukopisy sionských mudrců jimi vyrobené.

Paní Radziwiłłová mimo jiné prohlašuje, že „Račkovskij zmizel po revoluci v roce 1917, že Manujlov, odsouzený k několika letům nucených prací za zradu, byl propuštěn na svobodu bolševiky a pracuje na ně v Petrohradě. Golovinskij pobýval v roce 1910 v Paříži. Byl zatčen v Rusku, obžalován ze zpronevěry a odsouzen do vězení. Po nějakém čase byl propuštěn na svobodu díky přímluvě tajné policie”.

Za sebe paní Chrebletová dodává: „Agent ochranky (M. Golovinskij) se velice pyšnil svým dílem (vyrobenými protokoly). Často se jím vychloubal. Přicházel do domu kněžny Radziwiłłové na Champs Elysées přímo z Národní knihovny, kde byla dělána kompilace. Listy rukopisu měli u sebe. Pamatuji se, že byl francouzský, ale napsán různým písmem.”

Tady je vše popleteno. Račkovskij zemřel už v roce 1909, Manujlov nikdy nebyl odsouzen k nuceným pracím za zradu, bolševici ho na svobodu

nepropouštěli, takže v době jejich převratu byl na svobodě, nepracoval na ně a v zimě roku 1918 z příkazu Čeky byl zastřelen u Petrohradu.

Račkovskij v letech 1904-5 v Paříži nebyl a dávno před rusko-japonskou válkou byl propuštěn ze služby u Plevého a odsunut z Paříže. V těchto letech žil pod policejním dohledem v Rusku a proto se tou dobou nemohl setkávat ani s Golovinským, ani s Manujlovem.

Co je ve vyprávěnkách Radziwiłłové a Chrebletové pravda a co výmysl, těžko stanovit.”

Ze slov Burceva samého musí pro nezaujatého čtenáře vysvitnout, že všechny ty dámské rozhovory *passez l'expression* (promiňte ten výraz) – jsou blábol, nic víc.

„Od jara 1917,” sděluje dále Burcev, „všechny archívy policejního departementu byly k dispozici těm badatelům, kteří nemohli nebýt zainteresováni v odhalení tohoto podvodu. Osoby, zabývající se studiem archívů ještě před bolševiky, měly možnost obeznámit se s materiály týkajícími se sionských protokolů.

Nakolik víme, někteří z nich se speciálně zabývali touto otázkou. Od nich jsme oprávněni očekávat přesné informace o tom, kým a za jakých okolností byly vyrobeny proslulé tzv. sionské protokoly.

Otázka o původu těchto protokolů byla nejednou kladena i dříve. My ji znovu klademe a jsme připraveni vyslechnout vše, co bude o nich řečeno z různých pramenů.”

Tyto Burcevovy věty jsou však jenom gesto. Pravdě zprava tito pánové nikdy naslouchat neuměli, ani nechtěli – avšak „odborníci” zabývající se sionskými protokoly nějak dlouho a podezřele mlčí. Ostatně na „spec” – to i Lenin ví – není vždy spolehnutí.¹⁵

Co se týče mýtického Niluse, podává odpověď již citovaný „známý právník”.

„Nilus nikoli mýtický, leč co nejoprávněnější byl předsedou moskevského obvodního soudu po Davidovovi přibližně v letech 1907-9. Ale vůbec ne on je považován, a to ještě nikoli za autora, avšak za vydavatele sionských protokolů v Rusku – nýbrž jeho příbuzný Sergej Andrejevič Nilus.”

Týž „známý právník” sděluje: „Byl jsem upozorněn, že v jednom z románů A. V. Amfiteatrova je nadhozena otázka původu těchto protokolů, přičemž se tu vypráví celá historie o tom, jakoby byly prezentovány nějakým věřícím katolíkem římskému papeži, který je dal prozkoumat svému kolegiu propagandy. To je uznalo za pravé a uvedlo je takřkajíc do oběhu. Papež udělil zvláštní požehnání věřícímu katolíkovvi. Po jisté době se katolík jakoby kál v tom, že uvedl papeže v omyl, a prohlásil, že protokoly padělal sám. Za to ho papež exkomunikoval, nicméně protokoly byly uznány za pravé.” (Mám ve

¹⁵ „Spec”, zkrácené „specialist”, po říjnovém převratu spíše přezíravé označení pro bezpartijní odborníky; pozn. překl.

velké oblibě Amfitěatrova jako romanopisce, zejména autora „Osmdesátníků“, ale román s uvedeným místem si připomenout nemohu; pozn. autora.)¹⁶

Jakou cenu může mít u seriózní otázky odkaz na román a ještě v tak neurčité formě! To je stejné, jako by se někdo ve studii o Bartolomějské noci odvolával na Dumasův román „La Reine rouge“ (Rudá královna).

Uvedl jsem výše, že šábessgój S. Poljakov se zvláštním opojením cituje memoáry A. M. du Šajly a nachází v nich potvrzení o zfalšování protokolů v redakci Radziwiłłová-Chrebletová, jelikož právě i náš du Šajla mluví o pověstné skvrně na rukopise, spatřeném u Golovinského, a o různých způsobech písma, jimiž byl rukopis sepsán.

S. Poljakov uvádí toto místo z memoárů du Šajly: „... S. A. Nilus vyndal sešit v pevné kožené vazbě a řekl – tady je charta Antikristova království. Na první stránce byla patrná velká bledě fialová nebo modravá skvrna. Měl jsem dojem, že na ni byl někdy převržen kalamář, že však byl inkoust ihned setřen. Text byl francouzský nestejného písma a jakoby také s použitím různých inkoustů.“

Porovnáním všech těchto svědectví – Chrebletové o Golovinském a du Šajly o Nilusovi – s výše uvedenými informacemi autora předmluvy k německému překladu Niluse v jeho podrobnostech jen potvrzuje naprostou pravdivost údajů. Skupina opisovačů s pochopitelně různým stylem písma opisovala sionské protokoly na jednotlivých listech papíru podle originálů. Tyto nesourodé, různým písmem sepsané listy potom byly pevně svázané dohromady. Originál přirozeně měl jeden z představitelů policejního departementu, který materiály získal. Nilusovi nejdříve dali jako ostatním kopii a poté i originál, což je zřejmé ze srovnání dat (1901-1905). A dámská fantazie z toho, že rukopis měl v rukou Golovinskij, stvořila z Golovinského a jeho společníků autory díla, jako žena Skvoznika Dmucharovského, považující Chlestakova za autora „Jurije Miloslavského“.¹⁷ – Co může být jasnější. Pánové vyvraceči se tu sami navzájem zmrskali.

Na závěr přehledu polemické literatury o sionských protokolech se ještě zmíním, že známý žvanil a šábessgój F. I. Rodičev vydal v Lausanne, v edici Gercenovy společnosti brožuru „Bolševici a Židé“. Rodičev předkládá v této brožuře ještě takovýto argument: „Ačkoli se na basilejském sjezdu sionistů diskuse vedly v židovském žargonu nebo v němčině, protokoly jsou opsány z franštiny.“ – Jak naivní formulování. Ty protokoly jsou výsledkem tajných zasedání, která byla ovšem řízena francouzskou lóží Velkého Východu, ergo v mezinárodním diplomatickém jazyce – franštině. Když soudruh Joffe uzavíral „mír“ s Dombským, předváděl se, jak známo, v bezvadně ušitém fraku, tak proč oni nemohou plán na dobytí světa projednávat ve franštině?!

¹⁶ Amfitěatrov napsal i román *Devadesátníci*, také – jako *Osmdesátníci* – o ruských intelektuálech 19. století, po roce 1920 emigroval, v roce 1938 zemřel v Itálii; je autorem velkého počtu literárních prací, zajímal se o dějiny křesťanství – např. rozsáhlé dílo *Zvíře z propasti*, vydávané od roku 1900, a *Démonické povídky 17. století* z roku 1929; pozn. překl.

¹⁷ Jde o postavy z Gogolova *Revizora*, román *Jurij Miloslavskij aneb Rusové v roce 1612* napsal M. N. Zagoskin; pozn. překl.

(Vášeň k rozehrávání důležitých „puriců“ a dodávání si cizokrajného pozlátka vůbec – takový je styl vyvoleného národa. Vzpomínáte si na starou anekdotu, a kde jinde než v anekdotě se odráží národní povaha podle zásady, že v každém šprýmu je kus pravdy: Akušér byl povolán k bohaté rodičce-Židovce, prohlédl ji a odešel s rozrušeným manželem do vedlejšího pokoje na čaj. – O, mon Dieu! nařiká pacientka. Doktore, je načase! – znepokojuje se manžel. Ale ne, ještě je brzy, lhostejně reaguje akušér. – O, my God! znovu nařiká pacientka. Doktore, proboha, je načase! – div nekřičí manžel. Ujišťuji vás, že je ještě brzy, klidně namítá doktor. – O, mein Gott! křičí teď pacientka. Doktore, zapřísahám vás, pospěšte si, je načase! – pláče manžel. Přestaňte přece, já přesně vím, že je ještě brzy, slyší opět klidnou lékařovu odpověď. – Oj, gevult, gevult, mamele! kvílí rodička. A teprve tehdy akušér k ní spěchá se slovy: nyní je opravdu načase!)

Ve své brožuře Rodičev vůbec prokazuje velmi letmou a povrchní znalost současných okultních směrů – např. směšný poukaz na Krišnamurtiho,¹⁸ opakuje starou lež o pogromistickém programu carské vlády atd. Avšak jednu pravdu uřekl nepochybně: Bolševismus že je židovské spiknutí? – Jestli všechno, co se přihodilo, je dílem Židovstva, bylo by správnější říci, že to není panování Židů, ale jejich sebevražda.

To je pravda, Židé, kteří stvořili ruskou revoluci, pohřbili sami sebe.

Zednář nevysokého zasvěcení – původem Žid – Áron Kirbiz-Kerenskij nikdy nebyl nikým jiným než placeným náhončím rodiny Vysockých a Gavronských (společnost Karavana) v Moskvě, kteří právě dělali celou revoluci roku 1905. Tehdy dr. Ja. O. Gavronskij byl otevřeně předurčován na cara. Druhou revoluci Gavronskij dělal z Londýna (ó, Buchanan!).¹⁹ Schován za zády Kerenského vyplácel ho a ve všem ho řídil. Manželka Gavronského je milenkou Kerenského. Vše to je každému v Londýně známo – jak Rusům, tak Židům a Angličanům. Kerenského tam nepřijímali v nižádném ruském, židovském či anglickém domě. Všecky podrobné informace o jeho avantýrách v Londýně má Scotland Yard, ruské vyslanectví a konzulát. Lloyd George ho k sobě nepustil přes práh. Ja. O. Gavronskij byl představeným Severní družiny teroristů ze Savinkovova kruhu.²⁰ Co k tomu poví V. L. Burcev? ...

¹⁸ Džiddu Krišnamurti, náboženský intuitivista; pozn. překl.),

¹⁹ G. W. Buchanan byl od roku 1910 vyslancem v Petrohradě, stavěl se proti ruským pokusům o mír a musel v prosinci 1917 Rusko opustit; pozn. překl.

²⁰ Boris Savinkov, odpůrce carismu a organizátor teroristických akcí, také antisovětských; emigroval, při přechodu sovětských hranic byl zatčen a odsouzen k trestu smrti; trest mu byl změněn v desetiletý těžký žalář, během věznění spáchal v roce 1925 sebevraždu – verze o ní jsou různé. Byl literárně činný pod pseudonymem V. Ropšin; zaujal i T. G. Masaryka; pozn. překl.

Když těžce zkoušený „Ensk“²¹ (název města uvedu po pádu židovské sovětské moci; pozn. autora – r. 1921) bolševici obsadili podruhé (od 6. února po 18. srpen 1919), stačili za šest a půl měsíce město důkladně vyplenit. Neveřejná zasedání „zasvěcených“ komunistů probíhala za noci v synagoze (podle jiných tvrzení v klubu, což popírám; pozn. autora) a mluvilo se židovským žargonem. Na jednom zasedání byl také přítomen požidovštělý ruský bolševik, ovládající židovský žargon a těsnopis. On si stenografoval projev soudruha Rappoportu (předpokládá se, že amerického imigranta). Když doma mechanicky provedený těsnopisný záznam projevu rozšifroval a pozorně pak přečetl, otřásl se a tak užasl, že nános bolševismu z něho byl náraz ten tam. Mohl zopakovat spolu s francouzskými dělníky (jejich slova dosvědčil sám Nachamkes-Stěklav ještě v roce 1901 na stránkách měsíčníku „Mir Božij“ – pozn. autora).²² My jsme spolklí curé²³ ne proto, aby nás spolkl rabín. – Neprodleně projev i zpracoval, rozšířil a exemplář poslal tehdejšímu oblíbenci bolševického narkomvoje, ²⁴ glavkověrchu²⁵ Antonovovi. Antonovové jsou dva. Jeden, to je pseudonym charkovského studenta-technologa Dunajeva, syna v 90. letech známého charkovského uzenáře V. V. Dunajeva. Zavraždil vlastního otce a byl poslán na nucené práce. Během japonské války se mu podařilo zbavit se pout a zapojit se do protijaponských družin bývalých trestanců. Za revoluce v roce 1905 ho vidíme mezi teroristy a účastníky expropriace Volžsko-Kamské banky, kdy byl chycen a pak znovu poslán na nucené práce. V éře „osvobození národa“ při Kerenském zaujal čestné místo mezi triumfálně se navracejícími trestanci.²⁶ A ten se také zhrozil. Zřekl se bolševismu a střepal komunistický prach ze svých nohou. Hle, toť příčina Antonovovy „zrady“ a jeho nynější (1921) úporné povstalecké činnosti v Rusku. Rappoportův referát, objasňující úkoly a účely ekonomické politiky, vytyčené Židy ohledně ruského jihu, koloval tehdy v „Ensku“ pod nosem čezvyčajek²⁷ a leckdo jej uchoval riskuje životem. Do kontrarozvědky (tj. bílých) byl po obsazení města dopraven současně v několika exemplářích. Jeden exemplář byl posléze dán k dispozici pracovníkovi rostovských novin „V Moskvu“ (Do Moskvy) V. Dibičovi, který jej poprvé v úplnosti reprodukoval. Vyšel v 7. a zároveň posledním čísle (ze 4. 11. 1919) těchto pozoruhodných, skutečně nacionálních novin horlivě šikanovaných a pronásledovaných Židy, otravujících tyl děnikinské armády. Číslo těchto novin jsou nyní velkou bibliografickou vzácností. Dibič nejen že

²¹ Ruská podoba našeho anonymního označení „město N“; pozn. editora.

²² „Mir Božij“ (Boží svět) bylo solidní periodikum, do něhož přispívali četní významní ruští spisovatelé; cenzura jeho vydávání zastavila v roce 1906, vycházel potom s titulem „Sověřměnnyj mir“ (Současný svět); pozn. překl.):

²³ Katolický kněz ve Francii a v Belgii; pozn. překl.

²⁴ „Narodnyj komissar po vojennym dělam“, lidový komisař pro vojenské záležitosti; pozn. překl.

²⁵ „Věrchovnyj glavkomandujuščij“, vrchní velitel; pozn. překl.

²⁶ Stranických Antonovů je ovšem celá řada, nejen dva; pozn. překl.

²⁷ Jiné zkratkové označení Čeky; pozn. překl.

znal přesnou historii vzniku dokumentu. On vysvětluje i to, jak „při vstupu armády dobrovolců do ‚Enska‘ byly ohromeny ‚enské‘ sovětské bolševické instituce. V mnohých z nich bolševičtí Židé při útěku nestačili spálit své papíry – a ty se úplně dostaly do rukou dobrovolců.” Mezi takto zadržené dokumenty Dibič zahrnuje i referát soudruha Rappoporta. To je omyl.

„Cíl Židů,” jak správně poukazuje ve své poznámce V. Dibič, „při vší jejich přínaležitosti k bolševikům zůstává nepochybně *především cílem čistě židovským!* A na celou revoluční masu, což vyplývá z níže uvedeného dokumentu, Židé pohlížejí jako na tupé stádo, které je určeno k tomu, aby předně a hlavně sloužilo židovským záměrům, jemu nepochopitelným.”

Zde je ten dokument.

Referát soudruha Rappoporta

Musíme konstatovat, že většina soudruhů nenašla v sobě sdostatek odvahy, aby se vší rozhodností skoncovala se starými socialistickými pověrami a humanistickými předsudky. V projevech předchozích řečníků zní také tóny nacionálně teritoriální omezenosti v objasňování komunistických zájmů. Tyto přežitky jsou těsně propojeny se zcela střízlivými názory na život.

Naším hlavním záměrem bylo – to si uvědomují všichni soudruzi – vtáhnout Ukrajinu (s Krymem, Jihem a západním Běloruskem, Besarábií a západní částí Doněcké pánve) do sféry naší ekonomické výstavby zacílené na pauperizaci jejího obyvatelstva a na vytvoření postačujících kádrů pro boj za naše ideály. Již uplatněné schéma naléhavých úkolů bylo: 1) trustifikace a zabrání veškerého velkoprůmyslu s pomocí ažiotáže na zahraničních burzách, 2) zabrání velkoobchodu s pomocí diskontu, 3) syndikalizace drobného obchodu (družstva „Žizň” [Život] a „Truženik” [Pracovník]) a jiné syndikáty drobných trhovců, 4) zabrání nákladového transportu ovládnutím všech dopravních spojů.

Splnění těchto úkolů narazilo na dvě překážky, jejichž překonání nám nedalo velkou práci s ohledem na 1) chabou a pasívní opozici celé křesťanské buržoazie a 2) stejné revoluční konvulze národních ukrajinských družstevních organizací jako Ukrajinbank, Sojuzbank, Dněprosojuz aj.

S prvním nepřítelem jsme se vypořádali zakrátko, třeba soudruh Cvi-bak s tím ještě neskončil. S druhým se snadno vypořádaly výbory zaměstnanců, zvolené pod naším bezprostředním vlivem, ačkoli zároveň nepozorovaně pro ty, kdo nevědí a vědět nemají o našich hlavních úkolech a cílech. Stranické a frakční spory i konkurence oslabily protivníka natolik, že například jmenování soudruha Marguliese hlavním komisařem Ukrajinbanku zaměstnanci uvítali s naprostým uspokojením. Nevysoká inteligence, diskutérská vášeň, umíněnost a psychologie úředníků byly tou patologickou oporou, která nás ještě nikdy nezklamala. Oslabení ukrajinského družstevnictví mělo i ten význam, že ukrajinský nacionalismus byl zbaven svého ekonomického základu.

Hlavní roli v tomto boji sehrála Diskontní a zápůjční banka – a její činitelé soudruzi Mozer, Gloss, Fišer, Klaus, Spingler. Pracovníci komunistické revoluce musí právě jim vyjádřit své plné uznání.

U jednotlivých hospodářských odvětví na ukrajinském území jsme věnovali pozornost především cukrovarnictví. Učinili jsme tak zčásti kvůli uklidnění soudruha Pjatakova (Pjatakov je synem již zesnulého největšího ukrajinského cukrovarníka; pozn. autora). Hlavním činitelem v této oblasti byla Mezinárodní banka a její přednosta „náš“ spolubratr Rudolf Stollenverk, pokud jde o finance, nepochybně talentovaný člověk a zcela náš. Jeho pomocníci Gruber a Vellenrot byli autory, jak si soudruzi pamatují, referátu o zvýšení regulovaných cen cukru a cukerných výrobků. Soudruzi Rozenblat a Ratgauz trvali tehdy na evidenci cukru, masových rekvizicích a následném prodeji tohoto produktu za volné ceny. Zvítězilo stanovisko soudruha Grubera jako nejtaktičtější a nejúčelnější.

Ruská banka pro zahraniční obchod, smluvní partner Deutschbanky, značně oslabená za Petljury²⁸ a prosperující za Suozifa, při stejné oddanosti prokázala naší činnosti kolosální službu. Členové rady Jakobson, Barac, Kajs, Gammerman a Kadiš, kteří mají významné styky s Maďarskem (hle, tu je vysvětlení „finanční pomoci“ rudému Maďarsku; pozn. autora), trvají na bližším pevném spojení s naší cukerní politikou v Budapešti, přičemž intenzivní export, jakož i ostatní maďarské operace mají být přenechány Ruské bance pro zahraniční obchod. Soudruh Zedern (tisková chyba? – Zadora; pozn. autora) je již služebně odeslán k důkladnému prosondování půdy.

Rozumí se samo sebou, že obnovení výroby cukru nepředpokládáme, poněvadž to vyžaduje značné náklady a kromě toho za tovární kontroly normální výroba není prostě možná. Redukce cukru na trhu bude znatelná jen zpočátku, v každém případě sotva vyvolá silnou reakci. Vytvářet cukerný průmysl na území, které máme proletarizovat a pauperizovat, by bylo víc než neracionální. Zatím jsme sestavili tuto komisi, které bude – samozřejmě nepozorovaně – podřízen Centrosachar: za Mezinárodní banku soudruh Verner, za Ruskou banku pro zahraniční obchod soudruh Barac, za Spojenou banku soudruzi Ettinger a Šulman, za Obchodní a průmyslovou banku soudruh Vajnštejn.

Dalším naším krokem, ještě nezavršeným, byla sondáž obchodu. Tomu napomáhal růst veřejného antisemitismu. Antisemitismus Ukrajinců a Poláků jsme využili při organizaci družstev „Žizň“ a „Truženik“ aj. Proletářské kulisy, kterými jsou tato družstva obstavena, jistá impozantnost a křesťanští zaměstnanci znamenitě zamaskovali náš úkol: zabezpečit židovského spotřebitele poměrně lacinými a jakostními výrobky a nás pak solidním ziskem v produkci.

²⁸ Vůdce ukrajinské soc. dem. dělnické strany a ukrajinský nacionalista; emigroval a v roce 1926 byl v Paříži zavražděn; pozn. překl.

Zkáza podniků našich protivníků se provádí našimi průmyslníky jejich vstupem jako obchodních soudruhů do křesťanských družstevních podniků.

Zlomit opozici křesťanské buržoazie bylo víc než snadné – znárodněním, rekvizicí, vysídlením a ostatními prostředky z arzenálu soudruha Cvibaka (pohlavár úmyslně se držící ve stínu; pozn. autora), posléze i syndikalizováním drobných podniků pod naším bezprostředním vedením. – Především jsme odevzdali celý masný trh našemu syndikátu pod názvem Sogorjuz. Správně tehdy řekl soudruh Strusberg, že naši věci není starat se o neochvějnost morálních zásad u křesťanů a o jejich nacionální solidaritu. Vždyť věrolomnost a zištnost křesťanů samých usnadnily práci při znárodnění továren Buljona, Polaka, Poleščuka a ostatních. Výroba některých druhů běžného salámu z koňské mršiny způsobila, pravda, v několika případech onemocnění vohřivkou. Rozšíření této nemoci se obával soudruh Chajkis, ale celkem vzato u zisku prostředků naší mládeže při udržení množství výrobku vrhaného na trh si nelze přát nic lepšího.

Co se týče normálního fungování dopravy, ta se rozbíhá jenom tehdy, když se musí evakuovat lidé z míst zachvácených vlnou pogromů. Značnou překážkou v tomto ohledu je zločinná agitace některých ukrajinských kruhů, obzvláště takzvaných „nezávislých“, těchto opravdových a upřímných komunistů, ale nám cizích a neznalých našich nejtajnějších cílů (tot' cenné přiznání! – pozn. autora). V poslední době jsme mezi ukrajinskými nacionalisty provedli několikerý rozkol, čímž jsme definitivně dezorganizovali a oslabili urputného a nepokorného protivníka. Do Umaně hodláme v těchto dnech poslat svého agenta, jistého soudruha Čibara, kterého zná soudruh Izrail Kuljak, aby navázal kontakt s tzv. povstalci a převzal do svých rukou vedení nad nimi. Za jisté solidarity by Ukrajinci mohli mít kolosální vliv nejen na rolníky, ale i na dělníky, nyní obzvláště, avšak my jsme učinili všechna opatření, aby nedošlo k integraci nepochybně nepřátelských samostijných (nezávislých) ukrajinských nacionálních sil.

Protofisovy chyby ve vztahu k Ukrajinskému nacionálnímu svazu nezopakujeme. Nakonec ukrajinské intelektuály notně terorizujeme s pomocí ruských nacionalistů, aby nám nepřekáželi při vytrvalém provádění našich ekonomických plánů.

Jestli naši spolubratři nazývají francouzskou revoluci druhým Sinajem, pak naše nynější situace na Ukrajině nám dává právo nazývat současné události Sinajem třetím, jelikož ve všech koutech naší kolektivní duše živě cítíme svou ekonomickou potenci. Naneštěstí se Bussenelovy knihy (také jedno z děl zmizelých beze stopy; pozn. autora), patrně prostřednictvím zrádných haličských spolubratrů, dostaly do rukou našich nepřátel a ještě, pravda nečetných, ukrajinských darebů, takže naše tajné záměry jsou jim známy, jako jsou známy i základní cíle naší celosvětové organizace.

Soudruzí a spolubratři, my však můžeme být klidní: ani energie, ani síly při stranické pluralitě a krátkozrakosti lidových mas v boji s námi

nebudou projeveny, alespoň v některých sférách ekonomické činnosti. V krajním případě disponujeme preventivními opatřeními. Sociální boj na Ukrajině jsme zamaskovali (tj. náš tisk) bojem nacionálních principů a naopak. To právě vytváří onen bezmezný zmatek, jaký jsme nedávno viděli při poslechu zprávy soudruhů Judeloviče a Morgunova o činnosti Gubproduktu.²⁹ Při absolutní rozptýlenosti, nesmírné chtivosti, egoismu a bezzásadovosti ruských intelektuálů se rozhodně nemusíme ničeho bát. Lehkovážní a hloupí ruští šosáci vyprovokovaní našimi novinami půjdou se dát zaříznout jako berani za tím, kdo jim dá krmivo.

Já, představitel Paalej Zionu³⁰ s plným uspokojením konstatuji, že sionistické a bundovské organizace³¹ byly tím jádrem, které kolem sebe soustředilo široké masy našeho národa – a ty za sebou svedly miliony beranů. Proto jsme při zpevňování ústupové báze vytyčili nejbližší úkol: utvoření jednotné, mohutné, impozantní, ve stranách i státech rozvětvené, ideově ucelené a ekonomicky sladěné pseudonárodní organizace, která bude oporou pro akce a jedinou zárukou jejich normálního rozvoje. Pouze tehdy každodenní iniciativa našeho národa bude směřovat k dosažení konečného historického ideálu a všechny projevy veřejné energie povedou k posílení toho, co nás zachovalo za dvoutisíciletého období tuláctví.

Komentáře, jak se říká, jsou zbytečné. ... Upozorním jen, že v tomto protokolu jsou ještě uvedena jména, jejichž absence byla obvykle předhazována vydavatelům protokolů sionských.

VIII

Židovské nebezpečí spočívá hlavně v plamenné nenávisti ke gojimům. A tato nenávist není způsobena nenávistí křesťanů k Židům, ale naopak nenávist křesťanů k Židům je způsobena prvotní nenávistí Židů ke křesťanům.

Tento vznik nenávisti a její následky výtečně objasňuje znamenitý filozof Spinoza ve svém „Politicko-teologickém traktátu“:

„Židé, kteří věřili, že jejich království bylo královstvím Božím, že byli jedinými Božími syny a všechny ostatní národy byly nepřáteli Boha a že v důsledku se tato nenávist Židů k nim stala součástí nábožnosti – zda by mohli jinak než s děsem pohlížet na poslušnost a přísahu věrnosti cizozemcům? ... Z tohoto pohrdání a odsuzování, s nímž se každodenně chovali ke všem jiným národům, musela vzejít věčná nenávist, zakořeněná ve všech myslích tak pevně, jak se jen může zakořenit nenávist, vyvolávaná úctou k Bohu a nábožností, a která se jako projev zbožnosti nemůže s ničím srovnat co do

²⁹ Firemní označení, tehdy – do r. 1928/29 – ještě gubernské; pozn. překl.

³⁰ Dělníci Sionu, židovská organizace, od r. 1901 hlavně na Ukrajině, během 20. let byla v sovětském Rusku zakázána; pozn. překl.

³¹ Bund: židovská organizace založená ve Vilnu v roce 1897, zanikla za sovětské éry v roce 1921 splnutím s RKS/b pozn. překl.

zatvrzelosti a urputnosti. Přidejte k tomu obecnou příčinu, více či méně nenávist podněcující, a to její vzájemnost, neboť se jiné národy musely prodchnout k Židům stejnou nenávistí.” – To říká Žid-filozof.

Citát uvádí ve stati „Rovnoprávnost Židů” proslulý ruský generál M. I. Dragomirov, člověk všestranně vzdělaný a pouze díky povyku židovských novin ve své době po této stránce nedocenený. „Já první,” praví ve zmíněné stati (časopis „Russkoje Dělo” [Ruská věc], 1905), „vysoce hodnotím vaši (tj. Židů) vůli a um, avšak vaši etiku nemohu umístit ani nevysoko. Řeknu přímo – je naplněna nenávistí k lidem. A nikoli za pronásledování vy nenávidíte jiné národy, jak se o tom lživě snažíte všechny přesvědčit. Vy jste naopak pronásledování za zášť k jiným, která podle vašeho zákona není nejen hříchem, leč zásluhou před Jahvem. Jedním slovem vy zde i v jiných případech zkreslujete věci tím, že předkládáte příčinu jako následek a naopak. A vysvětlovat to je nezbytné nikoli proto, aby byla proti vám vyvolávána nenávist, které se i tak nahromadilo sdostatek, ale prostě z principu sebeobrany. Jestli už nás osud svedl dohromady, nelze se obejít bez vzájemných kontaktů, ale je třeba si vždy dávat pozor.” – (V témže čísle téhož časopisu je pozoruhodná stať o židovské otázce od známého znalce G. Butniho, v níž mimo jiné říká: „A co je to za věrnost u Žida, jenž aby se stal rabínem, musí sedmdesátkrát vyvrátit a znovu dokázat jednu a touž tezi, jejíž šlechetnost spočívá právě v nevěrnosti?”)

„Vám se daří koupit intelektuály,” uvádí Dragomirov na jiném místě téže stati, „koupit vládu, někoho úlisnými řečmi, někoho skuhráním o vašem jakoby strašném útlaku... a někoho koneckonců, to se rozumí, v něčem napálit. Instinkt mas se však podvést nedá. Dlouho snášely vaše vykořisťování, ale trpělivost nakonec dojde a pak... pak víte, co se stává.”

Systém nenávisti ke gojimům je kultivován židovským náboženstvím a je veleben židovskými bardy. Tu jsou důkazy. V Moskvě nyní (1921) si blahobytně tyje na „kremelském přídělu” známý židovský básník Bjalik, před revolucí žijící v Oděse, kde byly vydány jeho poémy a básně. Ze starohebrejštiny je do ruštiny přeložil sionista Žabotinskij. Zvláště pozoruhodná je v tomto vydání poéma Svitek plamene, v níž se líčí, jak se po zboření druhého chrámu v Jeruzalémě vůdcové plemene nekají, leč zlobně povstanou proti Adonaj.³² Kdosi Hrozný je symbolická figura představující ducha plemene. Velice charakteristický je úryvek napomenutí Hrozného dvanácti jinochům a dívkám, bloudícím zemí po zboření chrámu:

„Z hlubin Abbadonu³³ vyneste píseň o zpusťování, jež jako duch váš je černá z požáru a rozptylte se v národech a všechno v proklatém jejich domě otravte dusivým dýmem. A každý z vás necht’ rozsévá sémě rozkladu všude, kam vstoupí a kde stane. Jestli se pohledem dotknete nejčistší lilie z jejich sadu – zčerná a zvadne. A jestli váš zrak spočine na mramoru je-

³² Neskl.: hebr. plurál od „pán a můj” = můj pane; jméno boží jako tabuový opis čtyř božských písmen JHVH-Jahve, která ortodoxní Židé nesmějí vyslovit; pozn. překl.

³³ Hebr. vyhlazení; pozn. překl.

jich soch – puknou vedví. ... A smích přiberte s sebou – hořký a prokletý –, aby umrtvil vše živé!”

Hle, jejich program podle bardových slov: umrtvit vše živé!

Než i usvědčovatelé bdí, jak vidno. V Jokohamě začne v angličtině vycházet časopis „Židé a revoluce”, redigovaný p. Uralcem.

„To je první časopis,” vysvětluje své záměry Uralec, „který otevřeně, čestně a směle jde do boje se světovými dobrodruhy, pracovníky Sionu. Čtenáři časopisu ‚Židé a revoluce’ budou obeznámeni s pekelným plánem sionistů, usilujících o uchvácení moci a zotročení národů ve světovém měřítku. Časopis ‚Židé a revoluce’ poskytne otřesná sdělení o světových parazitech, snažících se všude organizovat revoluce ke svému obohacení.”

Dokonce Anglie ve všem požidovštělá, zejména ve svém kupčení, i ta ústy „Morning Postu” v roce 1920 po publikaci sionských protokolů v jeho statích dokazovala, že bolševismus musí být posuzován jakožto výsledek židovského spiknutí proti křesťanství.

Cesta židovství je cestou Judity, tak nepochopitelně proslavované mnohými – až po německého dramatika K. F. Hebbela a ruského komponistu A. N. Sěrova. V čem spočívalo Juditino hrdinství? Že si svou ctí koupila důvěru velkého člověka (a Holofernes pygmejem v žádném případě nebyl), opojila ho a zavraždila. Opět názorně potvrdila, že Židé mají dvojí morálku: jednu pro obřezané a druhou pro góje! A mnoho svých Judit, těch nejhezčích a nejprostopášnějších, vysílali k ruským důstojníkům. Někdy i úspěšně, byť zřídka.

Přitom kromě všeho ostatního je třeba říci, že dokonce samo plemenné pojmenování „jeruzalémských šlechticů” Židy je naprosto nesprávné. Ne nadarmo v Rusku bytuje rčení: ne ten je židák (rusky „žid”), kdo je Žid (rusky „jevrej”), ale ten je židák, kdo je židák. Ve skutečnosti v Evropě Židé nejsou, jsou v ní židáci. Zajímavě to vysvětluje jeden profesor v článku „Inteligentní otroci” (informace ze srovnávacího jazykozpytu), podepsal se Protistranický profesor (uvádí to Juvenal ve své brožuře „Světová hrozba”, etapy ruské revoluce, Konstantinopol 1921).

„Mezi slovy Žid a židák je ten rozdíl jako mezi slovy Rus a Slovan. Arci všichni Rusové jsou zároveň Slovan, jako všichni židáci Židy. Bylo by však divné a nepatřičné požadovat, aby nás nikdo nesměl nazývat Rusy a aby nás pořád nazývali Slovan. Stejně tak je nepatřičné požadovat, aby židáci nesměli být nazýváni židáky – a pořád byli označováni za Židy.

Název ‚jevrej’³⁴ pochází ze jména Jever, jednoho z patriarchů po biblické potopě, prazakladatelů židovského národa, a název ‚žid’ pochází ze jména Juda, čtvrtého syna patriarchy Jakuba. ‚Jevrej’ je starší než ‚žid’ o devět pokolení³⁵ – jako ‚Slovan’ je starší než ‚Rus’.

Ani v Evropě, ani v Rusku Židé nejsou vůbec nebo je jich málo – a není dokonce jasné, kdo k nim patří. Vlastní Židé obývali království izraelské zničené

³⁴ V ruštině se názvy národností píší s malým začátečním písmenem; pozn. překl.

³⁵ Jever, Seruch, Nagev, Nachor, Farra, Avraam, Isaak, Iakov, Iuda – kvůli „etymologii“ auto-
ra ponecháno ruské znění; pozn. překl.

Asyřany, rozprášené a zmizelé neznámo kam. V Evropě a v Rusku se rozšířili dědici království judejského, potomci Judovi, tj. židáci.

Ti se ve všech jazycích označují ‚židáky‘, nikoli Židy. Francouzsky Juif (Žid je ve franštině Hébreu), anglicky Jew (Žid je v angličtině Hebrew), německy Jude (Žid je v němčině Hebräer) – tak se i sami nazývají.

Udivuje, že tato okolnost, známá polovině gramotných mužiků, je zcela neznámá ruskému ignorantskému intelektuálovi. Zajímavé je, jak by nazval židáka v polštině, kde slovo ‚jevrej‘ vůbec není. Nebo jak by ho pojmenoval v Haliči, kde ‚jevrej‘, jenž se vyšvihl do ‚panského‘ stavu a je hrdý na svůj původ z Judy, požaduje, aby ho nazývali právě židákem, nikoli Židem?”

Necht’ je mi rozuměno správně: nelze všechny Židy vinit ze satanismu, mnozí nemají o něm žádné ponětí, ale za našich dnů dochází k pronikavému rozvrstvení Židů na jahvisty (starozákonní vyznání) a satanisty. První jsou ti nečetní, prchající z království rudé hvězdy, druzí, to jsou – běda – ti četní, kteří z přesvědčení slouží Lejbovi Bronštejnovi (Trockému). Sionisté neuvědomělí jsou většina řízená menšinou – jahvisté. Sionisté uvědomělí jsou menšina řídící většinu – satanisté. Ti i oni jsou solidární v konečném ideálu – vytvořit v Palestině stát jako bázi pro uchvácení celého světa. Idolem menšiny je vrhnout ji k nohám Satana. Židé-antisionisté nejsou zasvěceni do konečného ideálu.

Necht’ je mi rozuměno správně: nejsem judofil ani judofob. Dřívější moji čtenáři vědí podle mé knihy „Z nepřátelského zajetí“, že jsem k některým Židům měl vlídný a dokonce přátelský vztah. Neníť Helén ani Judejec – svatá to slova. Ale kdy není? Když vešli do lůna sv. křesťanské církve!

Necht’ jsem pochopen správně. Židé v nejlepší případě nejsou našimi přáteli, ale my s nimi nemůžeme bojovat tak, jako na pokyn jejich tajné vlády s námi bojují Leninové a Tročtí. „Ani kapku krve“ – jak nazval svou přednášku známý publicista Je. K. Nožin. Budiž proklet ten, kdo pozvedne ruku k pogromu, zmíní se o něm, vyzve k němu nebo pomyslí na něj. Oni mečem, my Křížem! Pogrom je ohromný zločin a není řešením otázky. Zaznamenejme však také fakt, že po sebemenším pogromu celá Evropa počínaje Anatolem Francem a konče strážníkem ze Saint Cluny telegraficky, tiskem i ústně protestuje, ale když se tři roky pouští žilou celému křesťanskému Rusku, evropské veřejné mínění řízené Židy hlubokomyslně mlčí! Je třeba léčit nikoli nemoc, ale její kořeny. A vyléčení kořene je velmi jednoduché: po očistění Ruska od rudé sebranky by měla být přijata Monroeova doktrína Amerika Američanům v tuzemském znění Rusko Rusům. Židé musí být považováni za cizince, a to cizince nežádoucí, podléhající neodkladnému vysídlení za hranice země jimi zaneřádané – s povinnou konfiskací ve prospěch vlády všeho toho, co oni zkonfiskovali ruskému obyvatelstvu. Tak bude celá „otázka“ jednou provždy vyřešena. Nevyhnutelně. Běh osudu je nezvratný.

Opravdu – oslovujíce Židy – můžeme opakovat slova starého cikána z Puškinovy poémy Cikáni, určená Alekovi:

Opusť nás, pyšný člověče!
Jsme divocí, zákony nemáme,
krev a nářky nepotřebujem,

my nepopravujem, my netýráme,
s vrahem žít však nebudem!

* * *

Cesta symbolického hada

(protokol 3,1) je vyznačena následujícími hlavními etapami:

Athény 429 př. Kr. – Řím Augustova éra. – Madrid Éra Karla V. – Paříž Éra Ludvíka XIV. – Londýn 1814, po Napoleonově pádu. – Berlín 1871, německo-francouzská válka. – Petrohrad 1881 – Moskva, revoluce 1917.

